XIV. évfolyam 39. szám. 1958. szeptember 25.

Ludas Matyi

Ára: 1 forint

Toncz Tibor rajza

— De kérem, hát mi van abban, hogy nem fogadtam el borravalót?...

Egy divatos büfében

Sándor Károly rajza

– Tetszik tudni, kisasszony, én botfülű vagyok... Nem adhatna inkább egy kisfröccsöt?

Költöznek a madarak

Kaján Tibor rajza

– Hoztam neked Pestről egy pár debrecenit...

Ebéd

Hegedüs István rajza

Meglepetés

A vonat lassan pöfékelve kúszott be a csarnok harmadik vágányára. Julis néni is felkászálódott, Terkával — kisebbik lányával, — összeszedte a csomagokat, a két nagy bőröndöt, a kosarat, amiben szőlő volt, a két kisebb szatyort, melyekből csirkék dugták elő kíváncsi fejüket, meg a demizsont s türelmetlenül topogott a tolakodó, lökdösődő, leszállni készülő utasok mögött. A másik lányát, Erzsókot jöttek meglátogatni — aki már egy éve Pestre költözött, amikor férjhez ment, s azóta sem látta. Szépen el is tervezték Terkával, hogy ma este beállítanak s meglepik őket. De késő éjszaka van, már a villamos sem jár. Hogyan jutnak el Óbudára? A leszállni igyekvő sokaságban egyre csak ez járt a fejében.

A vonat megállt s az emberek ugyancsak lármásan tolongtak a kijárat felé. Julis néniék is leemelték nagy óvatosan a csomagokat s kimentek az állomás elé. Lesz ami lesz, gondolta Julis néni, ha már nincs villamos, elmegyünk taxival — csak nem fogjuk a váróteremben tölteni az éjszakát. Hanem mire ők kiértek, bizony már egy fia taxi sem volt.

— Most mit csinálunk, Ides? — kérdezte Terka, — s szemrehányóan nézett az anyjára. — Mondtam, hogy jöjjünk a reggeli vonattal, de nem hallgatott rám. Ülhetünk itt a csomagokon akár reggelig is.

— Ne orrolj te jány — így Julis néni — majd csak lesz valahogy. Örülj, hogy Pesten vagy. És ha nem hoztalak volna el? — Még folytatni akarta, amikor egy gépkocsi állt meg előttük. De nem akármilyen ám. Pobjeda. A vezetője egy pillanat alatt kiugrik belőle s azt mondja:

— Megjöttek mama? — No, szálljanak csak be gyorsan. Magukért jöttem! Így ni! — A bőröndöket ide előre! — Jól van!

Julis néni még fel sem ocsúdott ámulatából s már minden bent volt a kocsiban, ők meg hátul ketten a Terkával s a masina elindult.

Julis néni egész úton azon töprengett: honnan tudhatta meg jövetelüket a Laci, hiszen senkit nem értesítettek róla. De hát csak ő küldhette ezt a kocsit. — Biztosan az igazgatótól kérte el... Lám-lám, milyen jól is választott ez az Erzsók... Éppen meg akarta tudni a sofőrtől, hogy megvan-e már a gyerek, amikor az hátrafordult és így szólt:

— Mindjárt meg is érkezünk. Addig készítheti is a gubát, mama.

— Mifélét, édes fiam?

— Hát a fuvardíjat. Ötven forint. Nem képzeli, hogy szerelemből viszem magukat Óbudára, az istenhátamögé. Itt is vagyunk.

A kocsi megállt. Julis néni korát meghazudtoló fürgeséggel szállt ki belőle. Szaporán szedegette a csomagokat, lerakta a járda szélére s közben csak motyogta — ötven forint... hm... ötven forint... hm... Amikor a sofőr eléje tartotta a markát, azt mondta:

— Nincsen nekem ötven forintom, édes fiam. De ha vár egy kicsit, a vőm, a Laci, aki rendőrszázados, az kifizetheti — mindjárt szólok neki.

A sofőr a kocsiba vágta magát s teljes gázzal száguldott el az éjszakába. Julis néni kuncogva nyomta meg a kapun a csengőt. Terka pedig ámulva kérdezte:

— Ides, a Laci mióta lett rendőrszázados?

— Semmióta, édes jányom. Művezető az most is a gyárban. Azóta százados, mióta ez a sofőr taxis!

Lakatos István

Egy rezignált angol főúr

A Duke of Bedford, Anglia egyik legelőkelőbb arisztokratája, Chelseában levő kastélyából éjnek idején felhívta a rendőrséget és a következő bejelentést tette:

— Betörtek a kastélyba, aranyórát és több értéktárgyat vittek el.

— Azonnal jövünk, Uram —, válaszolt szolgálatkészen az ügyeletes.

Mire a herceg igazi angol hidegvérrel így szólt:

— Igazán ne fáradjanak. Az utóbbi esztendőkben tizenkétszer törtek be a kastélyba, önök mindig nyomoztak, de a tetteseket sohasem fogták el. Csak a rend kedvéért telefonálok.

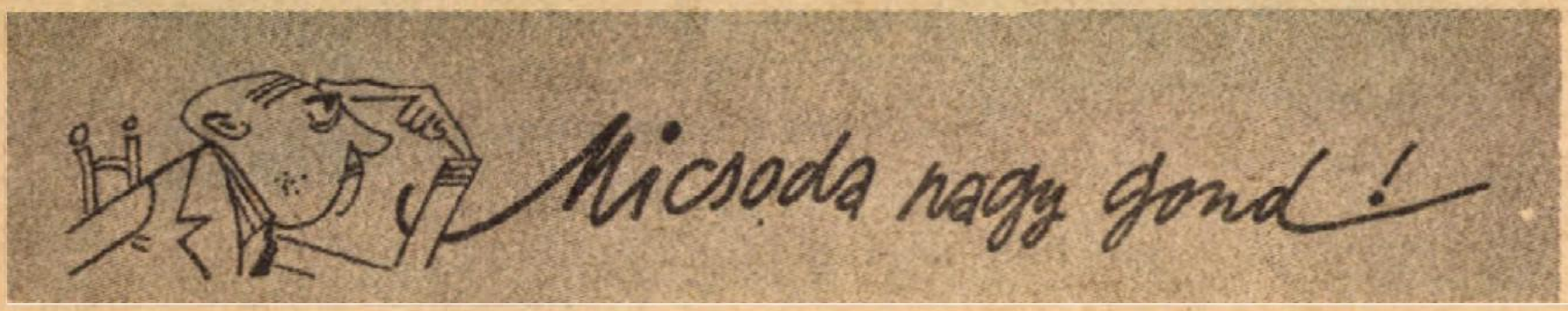
Az Országház kémleleplező kiállításán

(A nyugati sajtó agyonhallgatta az amerikai kémek leleplezését)

Sándor Károly rajza

A csillaggal jelöltek a nagy nyugati hírügynökségek tudósítói.

— Nagy problémát okoz nekem ez a Simor — panaszkodott az igazgató. — Tudod, az a hosszú, fekete férfi, azokkal a bánatos szemekkel... Mondd, mit csináljak vele?... Simor főfőelőadó volt egy vállalatnál — már nem is tudom, hol —, de ott nem vált be — már nem is tudom, miért. Onnan gyorsan áthelyezték főelőadói beosztásban, ugyanannyi fizetéssel egy másik vállalathoz... Eddig érted?

— Eddig értem — válaszoltam fölényesen.

— De ez a Simor — folytatta az igazgató — ott is csak akadályozta a munkát és nem tudtak mihez kezdeni vele. Ekkor ismét áthelyezték előfőadói minőségben, ugyanannyi fizetéssel egy másik hivatalba, ahol...

— Ahol nem vált be — szóltam közbe.

— Úgy, ahogy mondod. De onnan is áthelyezték. Kérlek, ez a Simor, ez a hosszú, fekete ember, azokkal a bánatos szemekkel, végigvándorolta népgazdaságunk összes hivatalait és most ide került hozzánk. Lelkemre kötötték, hogy olyan beosztást keressek neki, amivel nem sértem meg és a fizetés is nagyjából ugyanannyi, mint az előző mukahelyén. Legyek tekintettel arra — mondták —, hogy főfőelőadó volt. Mondd — siránkozott az igazgató —, mi a fenét csináljak vele?

— Tehát volt főfőelőadó, főelőadó, előfőadó — mondogattam —, akkor most legyen előadófő, ugyanannyi fizetéssel, mint az előző helyén.

— Az is volt már néhány hétig — rázta meg fejét az igazgató.

— És adófőelő? Ugyanannyi fizetéssel?

— Egy hónapig az is volt.

Hallgatásba merültünk, mindketten a fejünket törtük. Az igazgató tenyerébe hajtotta barázdás homlokát, én pedig fel és alá járkáltam a szobában.

— Felőadóő — kérdeztem reménykedve.

Legyintés volt a válasz.

— Két hónapig ebben a beosztásban dolgozott.

Tovább folytattam a sétát. Csak eszembe fog jutni valami, gondoltam, és eszembe is jutott:

— Hauptelőadó, ugyanannyi fizetéssel?!

— Az is volt már!

— Akkor legyen előadó! — vágtam rá dühösen.

— Nem lehet... Egy volt főfőelőadó?!... Megsértődne!... Nem lehet!

— Legyen előelőadó!

— Újabbat. Félévig előelőadó volt. Aztán áttették egy másik hivatalba, mint előelőadóadót, ugyanannyi fizetéssel, mint az előző munkahelyén...

— Első előadó volt már?

— Legeslegelső előadó is volt már, de áthelyezték...

Hosszú ideig nem szóltunk egymáshoz egy szót sem. Most én ültem a széken, gondterhelten, elkínzott fejemet tenyerembe hajtva és az igazgató szaladgált körbe-körbe a szobában.

— Álljon meg a me-et! — sikoltottam. — Eszembe jutott egy Simornak való beosztás! Garantálom, hogy meg lesz vele elégedve... Legyen ő a vállalati fő-zelék, ugyanannyi fizetéssel, mint az előző munkahelyén.

— Gondolod, hogy nem fog megsértődni? — aggódott az igazgató. — Ne felejtsd el, hogy főfőelőadó volt!

— Hát akkor legyen főfőzelék — sóhajtottam kimerülten.

Javaslatomat elfogadták. Engem pedig beosztottak alzeléknek Simor főfőzelék mellé, lényegesen kisebb fizetéssel, mint azelőtt...

Mikes György

Találkozás és búcsú

Népszerűségben fürdött Pesten
A kiállítás sok-sok sztárja,
Virág, az ötszáz kilós koca
Idén már kimérését várja.

Pályafutása véget ér most,
Nehezen nyugszik nyilván bele
Abba, hogy szereplése végén
Ilyen kimérten bánnak vele.

Hidvéghy Ferenc

Szépül a Rákóczi út

Pusztai Pál rajza

– Mi az, esküvőre készül, újságárus bácsi?

– Dehogy, én is hozzátartozom az utcaképhez.

Ez aztán katonai karrier!

Bejárta a világsajtót az a hír, hogy a dominikai köztársaság fiatal tábornoka, aki egyébként Trujillo diktátor fiacskája, az állam részére kapott két milliós dollársegélyből pazar autókat és bundákat vásárolt két filmszínésznőnek, Kim Novak-nak és a Budapestről elszármazott, kisebb-nagyobb botrányairól nevezetes Gábor Zsazsának. Az amerikai lapok felhördültek:

— Hát erre költik a mi népünk pénzét?

A Life című folyóirat most közli Rafael Leonidas Trujillonak, a „népszerű" generálisnak rövid életrajzát, amelyből kitűnik, hogy ez a rettenthetetlen harcos ritka katonai karriert futott be. 1929-ben született, amikor az édesapja már diktátora volt a kis országnak. Három éves korában, azaz 1932-ben kinevezték őrnagynak. Nyolc éves korában magas kitüntetést, Katonai Érdemrendet kapott a következő indokolással:

„Már ilyen zsenge korban is fényes példáját adta kivételes katonai erényeinek."

Kilenc éves korában lett vezérőrnagy.

Ahhoz képest, hogy most 29 éves korában még csak vezérezredes — elmondhatjuk, hogy az utolsó húsz évben aránylag gyengén lépett elő.

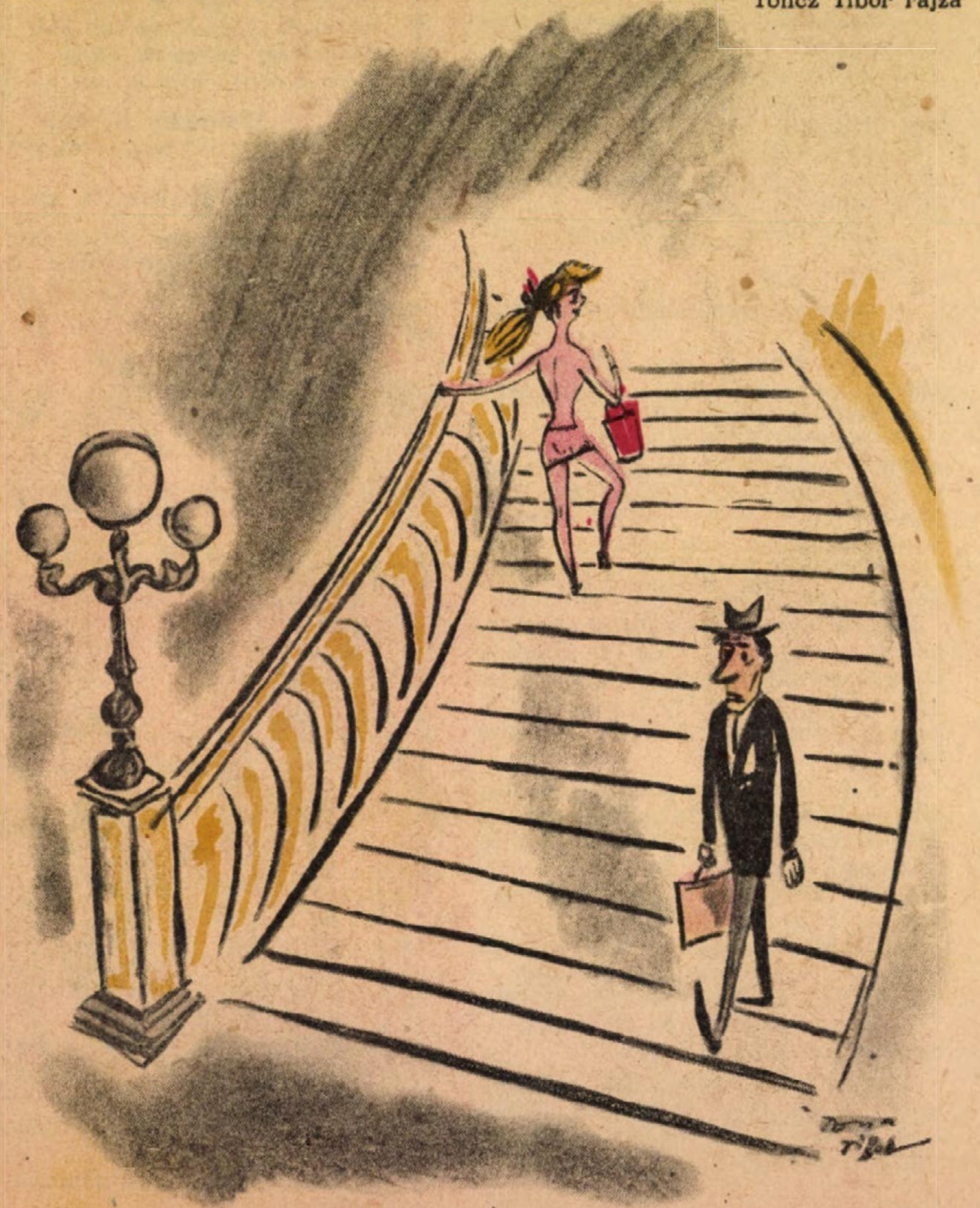
Új színfolt az eszpresszó-világban

Szűr-Szabó József rajza

Közöny

Toncz Tibor rajza

V. Viktorov:

Állatmese, de...

Nagy udvarra, hol a jószág
Nem kevés,
Ráfér egy kis csinosítás,
Rendezés.

Összeült a sok jószág és
Vitatta:
Szebb külsőt az udvaruknak
Mi adna?

Szólt a kakas: — Kartársaim,
Belássuk:
Gyönyörű lesz a kertünk, ha
Felássuk!

A gunár csak rászisszeg a
Kakasra:
— Nem virágágy kell ide, de
Tavacska!

— Minek a tó — nyög a disznó
Szabódva,
— Teljességgel elegendő
A tócsa.

Zsong a méh: A javaslatom
Palánta!
A tehén a füvet jobbnak
Találta.

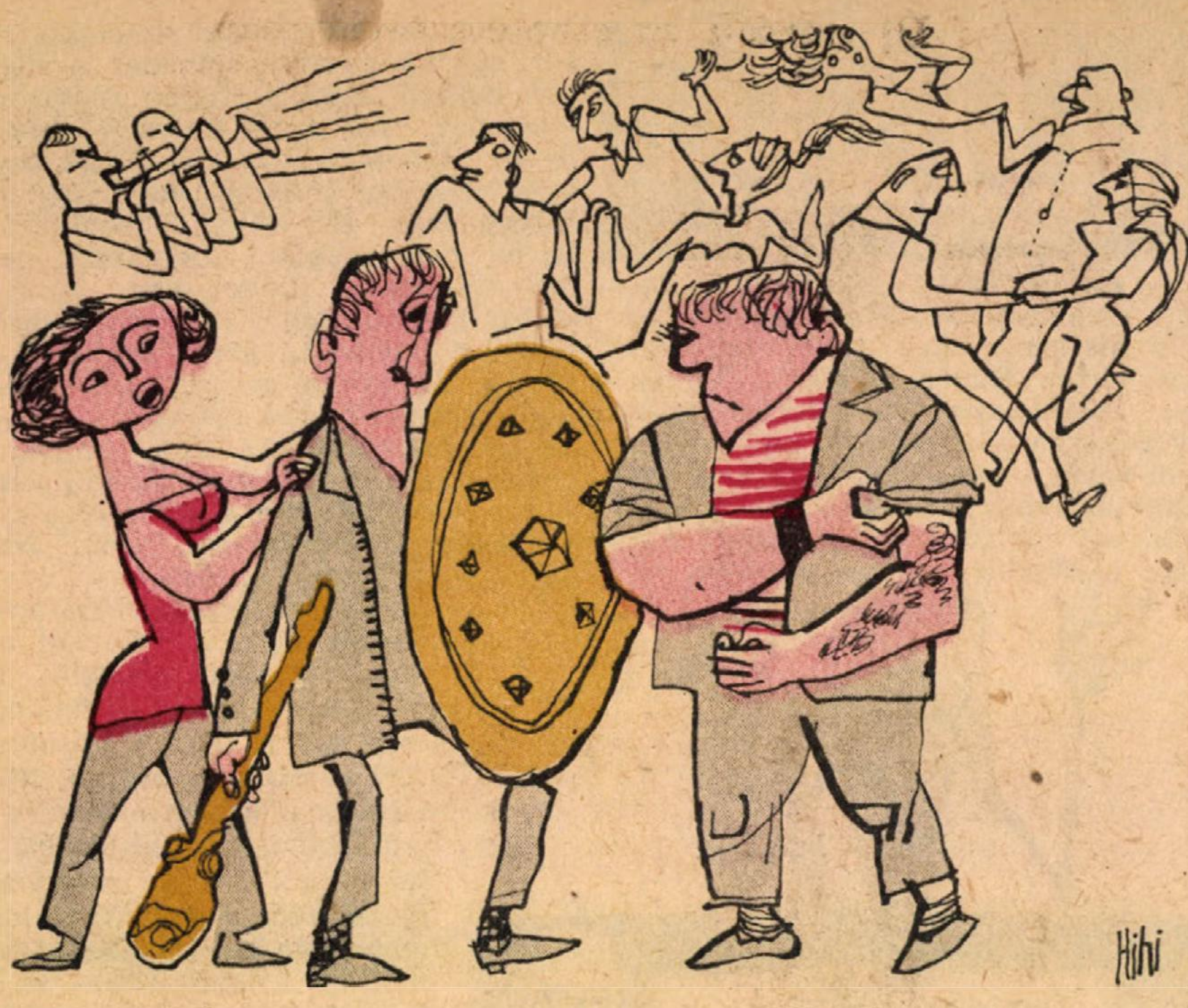
A kecske a káposztáról
Mekegett...
Ma se terem mást a kert, mint
Szemetet.

A szép tervnek azért lett bús
Halála,
Mert minden tag gondolt csupán
Magára!

A „Pionerszkaja Pravdá"-ból fordította:
K. Tóth Lenke

LEKÉRÉS

Hegedűs István rajza

Pesti tudósítónktól

Régi klasszikus némafilmet láttam a minap a Filmmúzeumban.

Mint sportember is nagyon szeretem a néma filmeket, mert a néma filmekben sokkal gyorsabban futnak az emberek, mint a hangosban.

*

A pesti ember udvariassága és nagyvonalúsága minden körülmények között érvényesül. Egy barátom udvariasan ajánlotta fel a nagykörúton:

— Gyere, elviszlek a kocsimon.

És felsegített a villamosra, majd ő is felszállt.

*

Nemcsak nemzeti, nemzetközi sajátosságok is vannak. Ilyen nemzetközi sajátosság például az a mód, ahogyan a gyerekek bemennek az iskolába, majd kijönnek onnan. A különbség a fokföldi gyerekeken éppen úgy megfigyelhető, mint a pestieken. Érdemes megnézni a gyerekeket, amint háromnegyed nyolc táján elgondolkozva, a kötelességérzet komolyságától áthatva, kimért léptekkel haladnak az iskola felé. Amikor viszont a tanításnak vége, mint szilaj csikók egetverő jókedvvel rohannak ki.

Tévedés ne essék: én tudom, miért rohannak. Hogy minél előbb megcsinálhassák a leckéjüket.

F. L.

Az USA külügyminisztériumban

Erdei Sándor rajza

— Ön kiválóan alkalmas lesz diplomatamunkára... Sohasem fogják tudni, hogy mit figyel éppen!...

Úti jegyzetek

(Miután franciaországi utazás előtt állok, úgy döntöttem: úti riportomat előre megírom, hogy az utazás alatt ne kelljen mindenféle irka-firkával eltöltenem a drága időt. Ilyenmódon még indulás előtt közrebocsáthatom úti jegyzeteimet.)

Bécs.

Maria Hilferstrasse. Fényes üzletek, neon. Nem vibrálnak. Neon alatt festett nők, álmosak. Szegény édesanyjuk.

München.

Kovácsolt vasak, sörivók, Hindenburg. Hindenburg alatt festett nők, szerencsétlen páriák. Kiki megy a maga páriával.

Páris.

Általános sztrájk. Szajnapart. Horgászok De Gaulle-t szidják. Nincs fogás. Diákok mennek hosszúkás kenyérrel. Rue Pigalle. Hiányosan öltözött nők, kapualjban. Utcán fiatal nők vegyesen. Szegény lányok, boldogtalan szülők, ártatlan apróságok.

Marseille.

Mulatónegyed. Nem is negyed. Egész. Távolban daruk, közelben festett nők, mindenféle. Sztrip-tiz. Szőke, karcsú lány, reménytelen helyzet. Szegény, szegény feleségem.

(somogyi)

MELLŐZÉS

Zenóbiás prófétával a morenai sivatagban találkoztam. Egy kaktusz árnyékában ült, s elgondolkozva tépegette ágyékkötője rongyait. Hosszú, fehér szakállával a forró déli szél játszadozott. Rendkívül sovány volt. Nem csoda, sem a sáskában, sem a gyökerekben nincs annyi táperő, amennyit egy felnőtt ember szervezete megkíván. De Zenóbiás próféta lelkierő dolgában túlszárnyalja a dagadó izmú atlétákat. Szégyenkezve álltam előtte, én, a civilizáció puha fészkéből jött élvhajhász. Lelkiismeretfurdalásaim voltak, amikor arra gondoltam, hogy házban lakom, ágyban fekszem, rendszeresen, bőségesen táplálkozom, nem vetem meg a jó italt sem, a korszerű technika adta közlekedési eszközökön utazom, rádióm, lemezjátszóm van, színházba, moziba, sporteseményekre járok.

Hirtelen megcsömörlöttem mindettől. Hát nem szebb, nem magasztosabb az, ha valaki elvonul a világtól, s mitsem törődik a bűnös kényelemmel, amelyet egy végvesztébe rohanó világ kínál neki, hanem villámló próféciákkal ostorozza az emberiséget? Zenóbiást nem érdeklik az élet hiú örömei, ő megveti a mi alantas kielégüléseinket. Mi, akik a test vágyainak üstjében forrunk, talán meg sem értjük az élet fizikai valóságán felülemelkedő bölcset. Hányszor hallottuk már a torrei csúcsról dörgő hangját, amikor figyelmeztette az emberiséget, hogy bűnei végpusztulással fenyegetik. Hallgattuk, megrendültünk, magunkbaszálltunk, majd tovább folytattuk bűnös életünket, egy kis lelkiismeretfurdalással. Ő pedig fáradhatatlanul ostorozott minket, ez a dörgőhangú próféta, sivatagi remete, a materiális örömök megvetője. Nagyon alázatosan szóltam hozzá és dicsőítettem egyszerűségét, puritán életmódját, vágyainak legyőzését.

— Mi is hiányozhat még az ember boldogságához? — mondtam halkan.

— Az elismerés! — kiáltott a próféta azzal a szenvedélyességgel, amelyet jól ismertünk. Aztán szünetet sem tartva dörgött tovább: — Ötven éve szidalmazom az emberiséget, nincs olyan bűn, amelyet ne ostoroztam volna, s mi a hála? Egy árva kitüntetést vagy oklevelet sem löktek oda, egy jó szót sem kaptam. Aki nem alázkodik meg, annak felkopik

az álla. Én hóban, esőben, napsütésben, szélben ostoroztam az emberiséget, néha napjában kétszer is, és még csak azt sem kapom meg, hogy odaröffennének: Jól van, Zenóbiás! Én nem mondom, nem azért dolgozik az ember, de mégiscsak jól esnék egy kis elismerés, az ember látná, hogy méltányolják a munkáját, gondolnak rá. Egy kis figyelmesség, egy kis tapintat, s az embernek mindjárt jobb kedve lenne, a munka is jobban menne. És a lapok, kérem! Hallatlan! Fogalmuk sincs a dolgokról, csak firkálnak. Azt írták például, hogy Theophilus sokkal fanatikusabb, mint én és félelmetesebb a hangja. Nevetséges! Hogy Theophilus egyáltalán hogyan lett próféta, arról lehetne egykét szót ejteni. Éppen az a baja, hogy hiányzik belőle a fanatizmus. Orgánuma pedig egyáltalán nincs. Éppen ő maga panaszkodott egyszer, hogy képtelen megborzasztani az embereket, egy kis mardosó önvádat is alig tud kelteni. Nem szeretem dicsérni magamat, nem az az ember vagyok, de én például csak a világ végét valami nyolcszor jósoltam meg. Ugyan kérem, hogy jön ehhez Theophilus. És én nem szoktam pletykázni, de biztos forrásból tudom, hogy Theophilus hálózsákban alszik, mert hajlamos a hűlésre, a sáska fogyasztásától eltiltották az orvosok, mert kevés a gyomorsava, a gyökerektől pedig csalánkiütést kap. Hogy milyen próféta az, aki rántottán, puddingon és tejeskávén él, annak eldöntését az ön józan ítélőképességére bízom. No de hát — legyintett gúnyosan —, úgy látszik, az összeköttetés fontosabb, mint a tehetség, a végzett munka. Zenóbiás, a jó bolond csak dörögjön, csak szórja átkait, elismerést azonban ne várjon, találja meg örömét a munkában. Én, aki reggeltől estig, fáradságot nem kímélve igyekeztem megjavítani az emberiséget, feldúlni milliók és milliók bűnös lelkét, annyit sem érdemlek meg, hogy legalább azt mondanák, hogy köszönöm. Mások bezzeg... Komolyan mondom, néha annyira elkeseredem, hogy felteszem magamnak a kérdést: érdemes volt-e ennyit kínlódnom? Érdemes volt kilométereket gyalogolnom, hogy szózatokat intézzek az emberiséghez, mert tudtam, hogy amilyen lusta, hiába vártam volna rá a sivatagban? Eh...

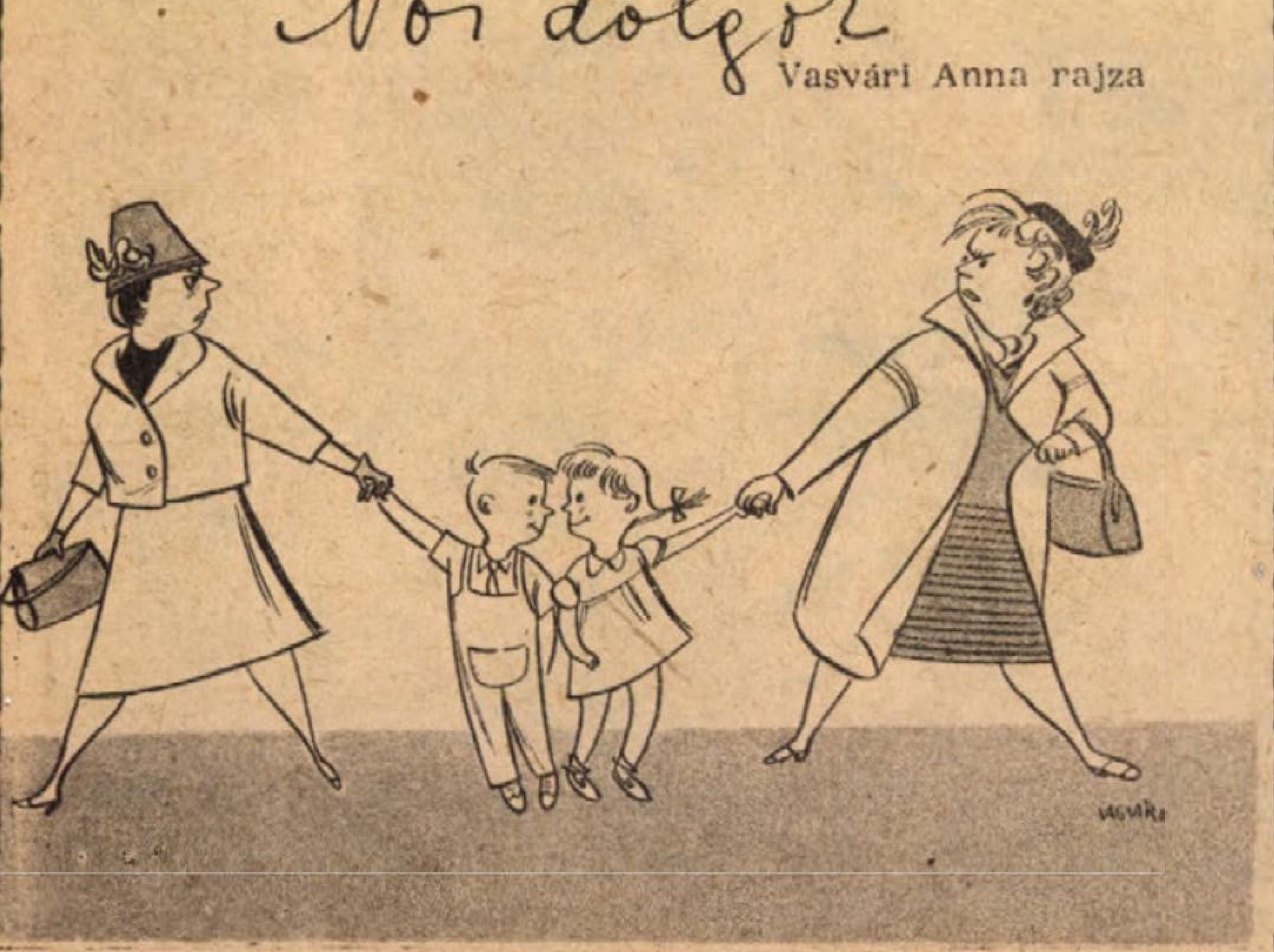
Keserűen legyintve elhallgatott. Én, hogy valamivel megvigasztaljam, zavartan felhívtam a figyelmét arra, hogy itt vagyok én, eléggé bűnös ember, helyben vagyok, eljöttem hozzá, kedve szerint ostorozhat. A próféta szelíd mosollyal rázta a fejét:

— Most nem. Két nap szabadságot vettem ki. Én is ember vagyok, nekem is szükségem van egy kis pihenésre.

Feleki László

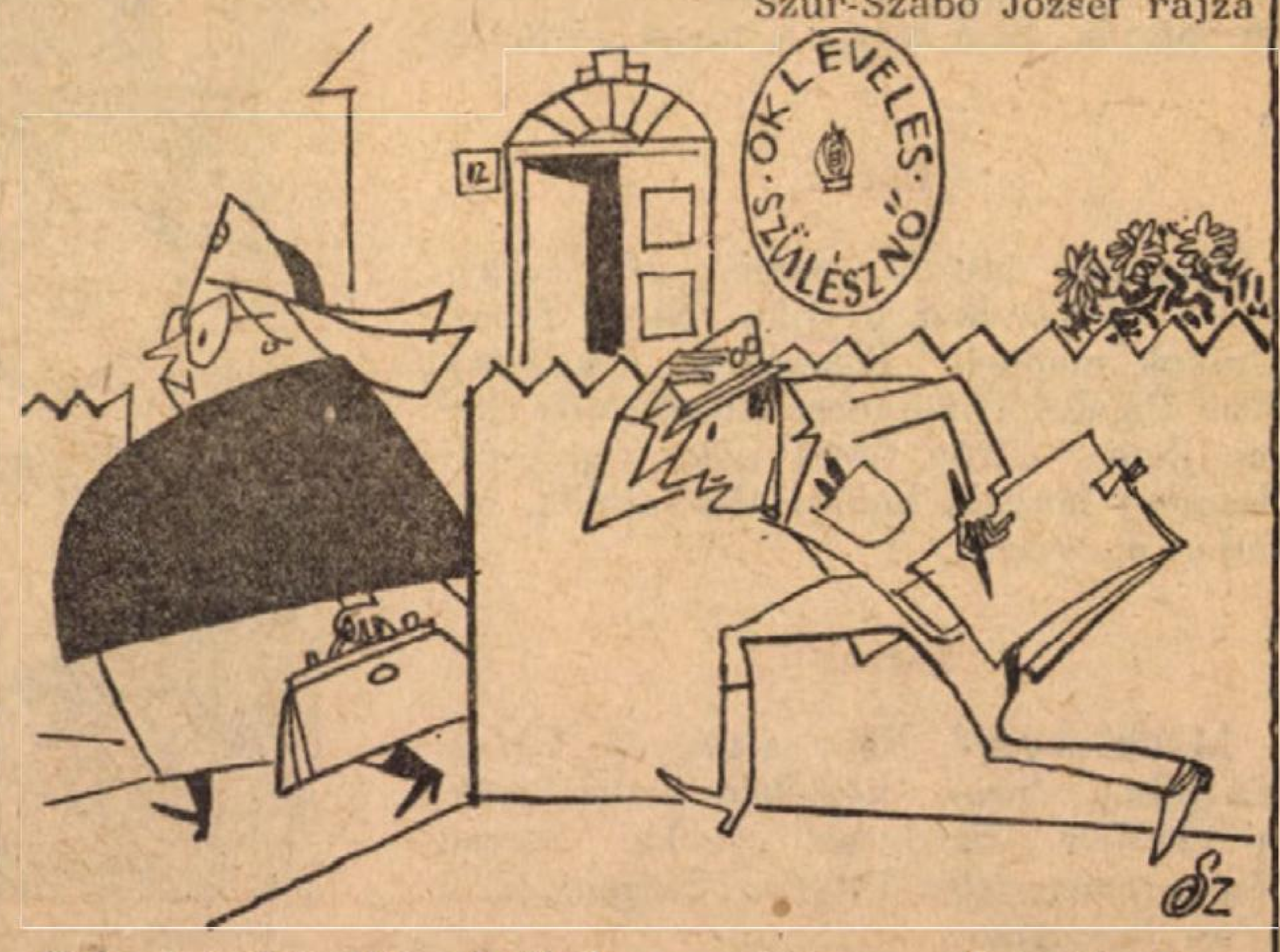
Női dolgok

Vasvári Anna rajza

Gólyakatasztert állítanak fel

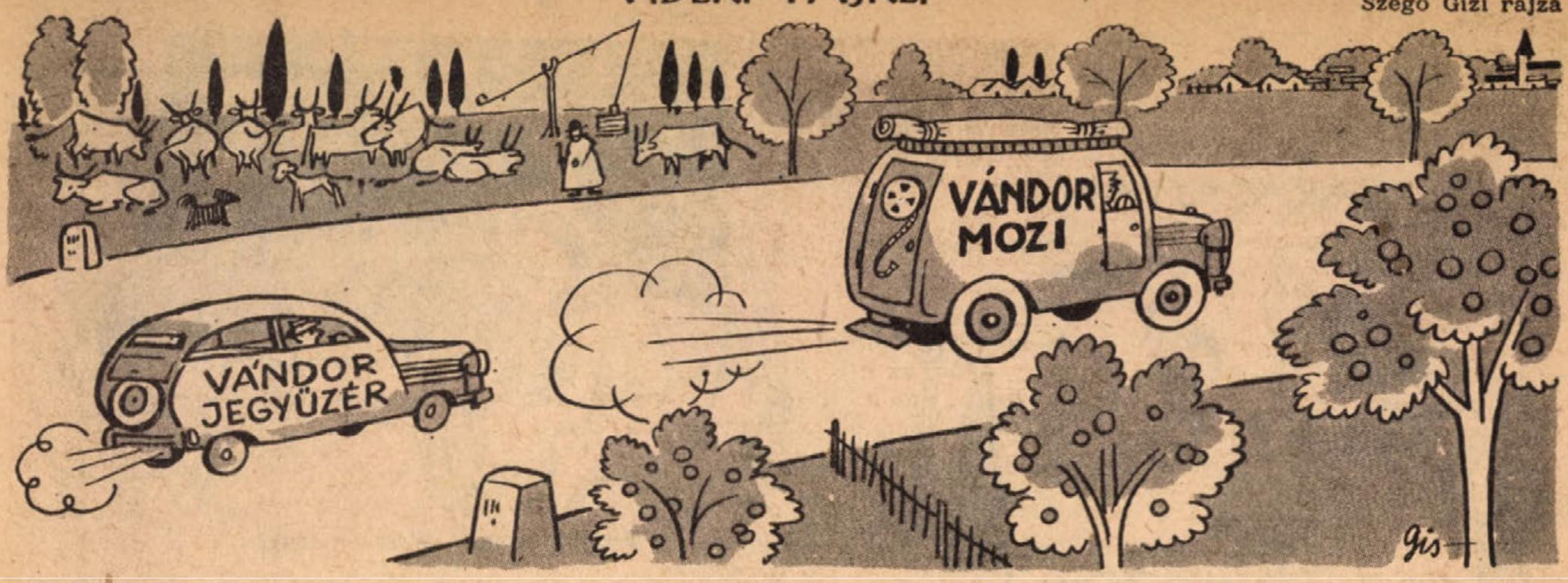
Szűr-Szabó József rajza

Gólyaösszeíró: Utána! Ahol ez a néni van, ott a gólya!...

VIDÉKI TÁJKÉP

Szegő Gizi rajza

A BOLTBAN

Juhász Pali, kedves atyámfia Dobozról, mesélte a következőt:

— Tudod sógor, ott lent minálunk mindenki ismer mindenkit. Ha találkozunk az utcán, itt-ott, meg is süvegeljük egymást. A fiatalabb még akkor is köszönti a korosabbat, ha mitsem tud róla, hogy kicsoda, miféle. Ezt csak azért mondom, mert a minap, hogy bementem a Népboltba, sokan ténferegtek ott a pultok körül, szemlélődtek, vásárolgattak, kinek hogy adta a dolga. Egy darabig magam is, mint a többiek, elácsorogtam a bolt közepén, mígnem oda nem lökte a szót felém a boltvezető szaki: „No, Juhász sógor, hát már maga is?" „Úgybiz, mondom én, node hogy véli?" „Háthogy magából is pesti lesz!" „Belőlem-e? Már miért lenne?" „Merthogyha bejön a bótba, amúgy igaz pestiesen, már maga se köszön."

— Nagyot nevettünk, oszt ebben maradtunk.

Ezután én, Juhász Pali kedves sógora Budapestről a következőt meséltem neki:

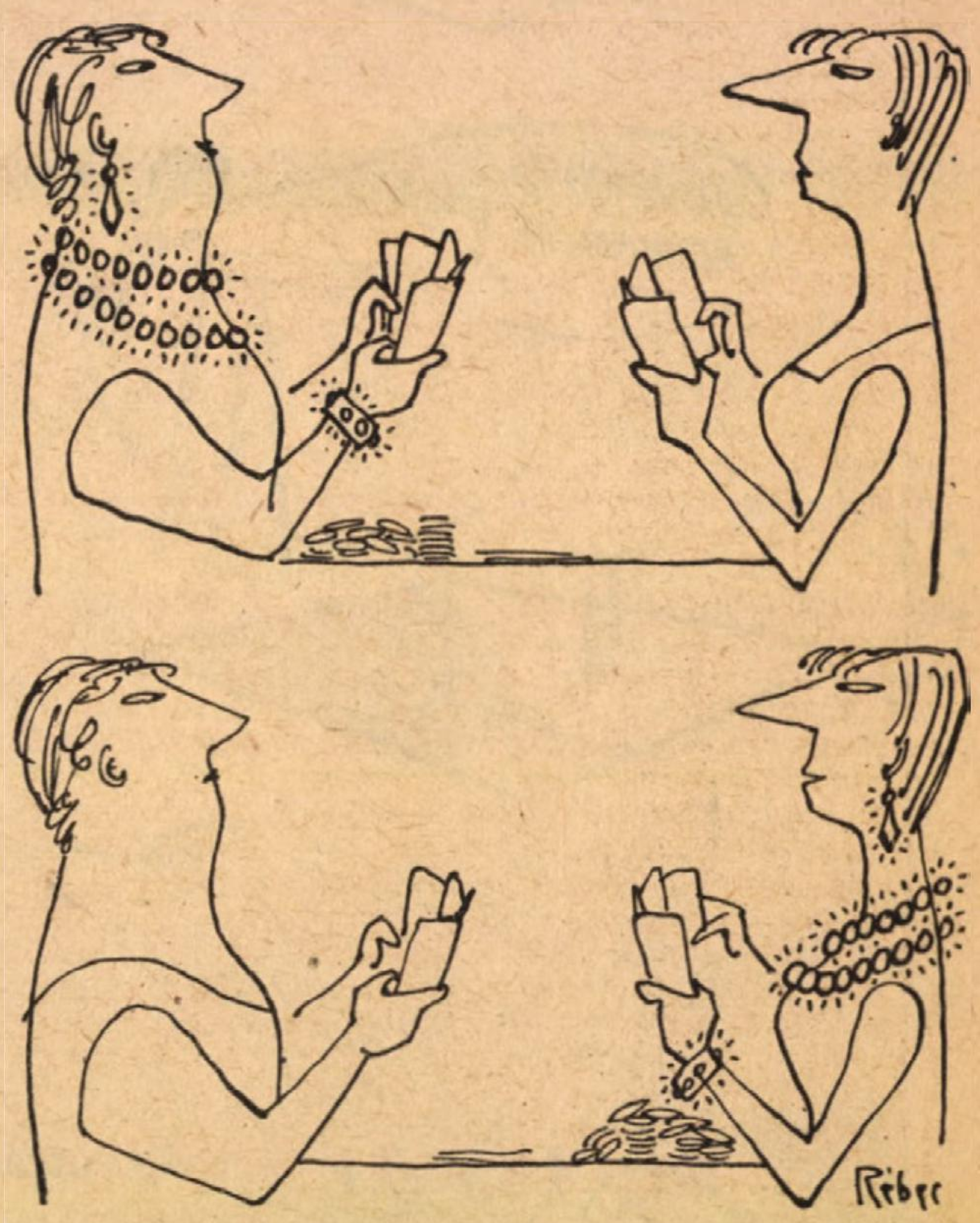
— Tudod, sógor, itt fent nálunk senki sem ismeri a másikat. Ha találkozunk az utcán, legföljebb lelökjük egymást a villamos lépcsőjéről. Ezt csak azért mondom, merthogy tegnap bementem a Nemzetinek átellenében levő Közért boltba, ahol igen sokan ténferegtek a pultok körül. Tisztességtudóan jó hangosan mondom, ahogy arra gyerekkoromban oktattak: „Jó napot kívánok".

— Senki se köszönt vissza, csak egy barátságos kartárs szólt ki felém a szalámirudak közül: „Adjonisten urambátyám, mivel szolgálhatnánk? Honnan tetszett jönni?" „Innen az Akácfa utcából" — mondom. „Nohát, — hüledezett, — ezt igazán nem hittem volna." „Nocsak, nocsak, mondom én, oszt miért?" „Mert a világ olyat még nem hallott, hogy a pesti ember köszönt volna, ha bement egy üzletbe." „Ugyan miért is köszönt volna, — toldottam meg a szót, — úgyse fogadja azt senki. Mink is csak kivételek vagyunk!"

— Nagyot nevettünk, oszt ebben maradtunk.

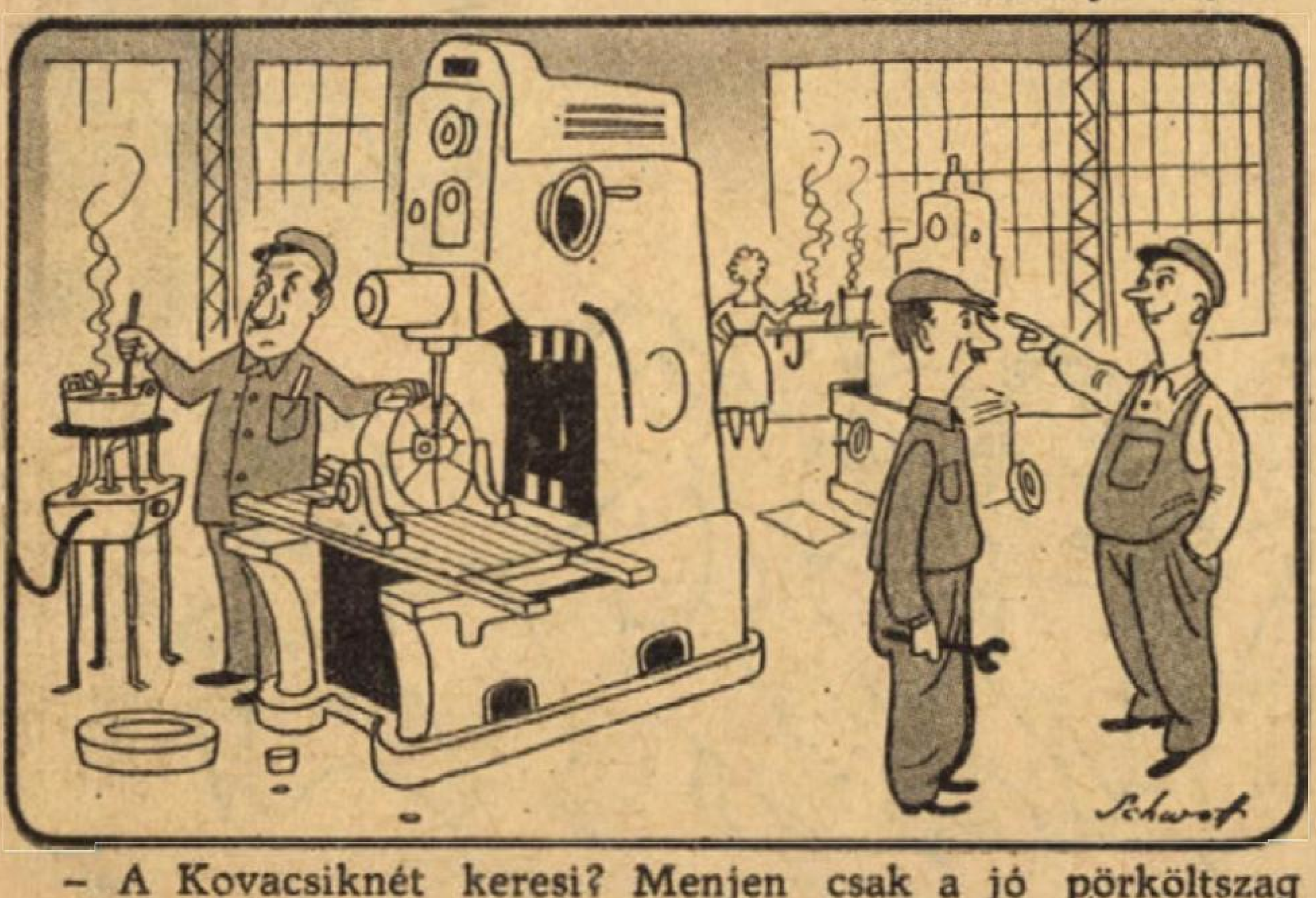
O. T.

Szerencsejáték

Sütnek-főznek a műhelyekben

Schwott Lajos rajza

– A Kovacsiknét keresi? Menjen csak a jó pörköltszag után . . .

Mindent meg kell próbálni

Szegő Gizi rajza

– Ideszögezem, hátha akkor többet zabálnak! . . .

ZÁRÁS UTÁN

Toncz Tibor rajza

Ha majd végre eljut az ember a Holdba

Vasvári Anna rajza

– Biztosan megint elissza a fizetését...

A szendvics

Ülök a társalgóban és nézem a kisfiút. Amolyan hat éves lehet. Szőke haj, tiszta kis nadrág, szandál. A folyosón, a sarokba húzódva áll, időnként vigyázva kibontja a zsírpapírba csomagolt szendvicset, egy falat felvágottat, vagy tojást csíp le róla, aztán gondosan visszacsomagolja és kinéz az ablakon. Talán vár valakit.

Komoly gyerek — mondom magamban — elmélyedő és takarékos. Beosztással él. Tetszik nekem. Nem habzsolja fel egyszerre a tartalmas szendvicset, hanem korát messze meghazudtoló önuralommal és önmérséklettel adagolja. Lám, megint felemeli a felső réteget, most uborkát kóstol és szalámit. De csak keveset. Ilyenekből lesznek a józan emberek, akik semmilyen helyzetben nem vesztik el a fejüket és nem hamarkodják el a dolgot.

Most egy kis sajtot és paprikaszeletet emel le és ha lehet, még komolyabb ábrázattal, lassan megeszi. Látszik rajta, hogy evés közben is fontos problémákon gondolkodik. Az is tetszik nekem, hogy milyen nyugodtan eszik. Áhítattal és keresztényi alázattal eszik. No, ezt meg kell néznem közelebbről. Úgy teszek, mintha a falon csüngő képekbe merülnék és észrevétlenül közelébe kerülök, éppen mikor ismét leemeli a felső szelet kenyeret. Ám most meglehetősen savanyú képet vág. Odakukkantok — a két kenyér között már nincs semmi. A töltelék elfogyott.

Nem állhattam tovább szó nélkül:

— Mondd, kis fiam — szólítottam meg — miért nem etted meg egyszerre az egészet?

A fiú rámvetette nagy kék szemét, nyelt egyet és így felelt:

— Mert nem az enyém.

Kőműves Imre

Az utcán láttuk!

Szűr-Szabó József rajza

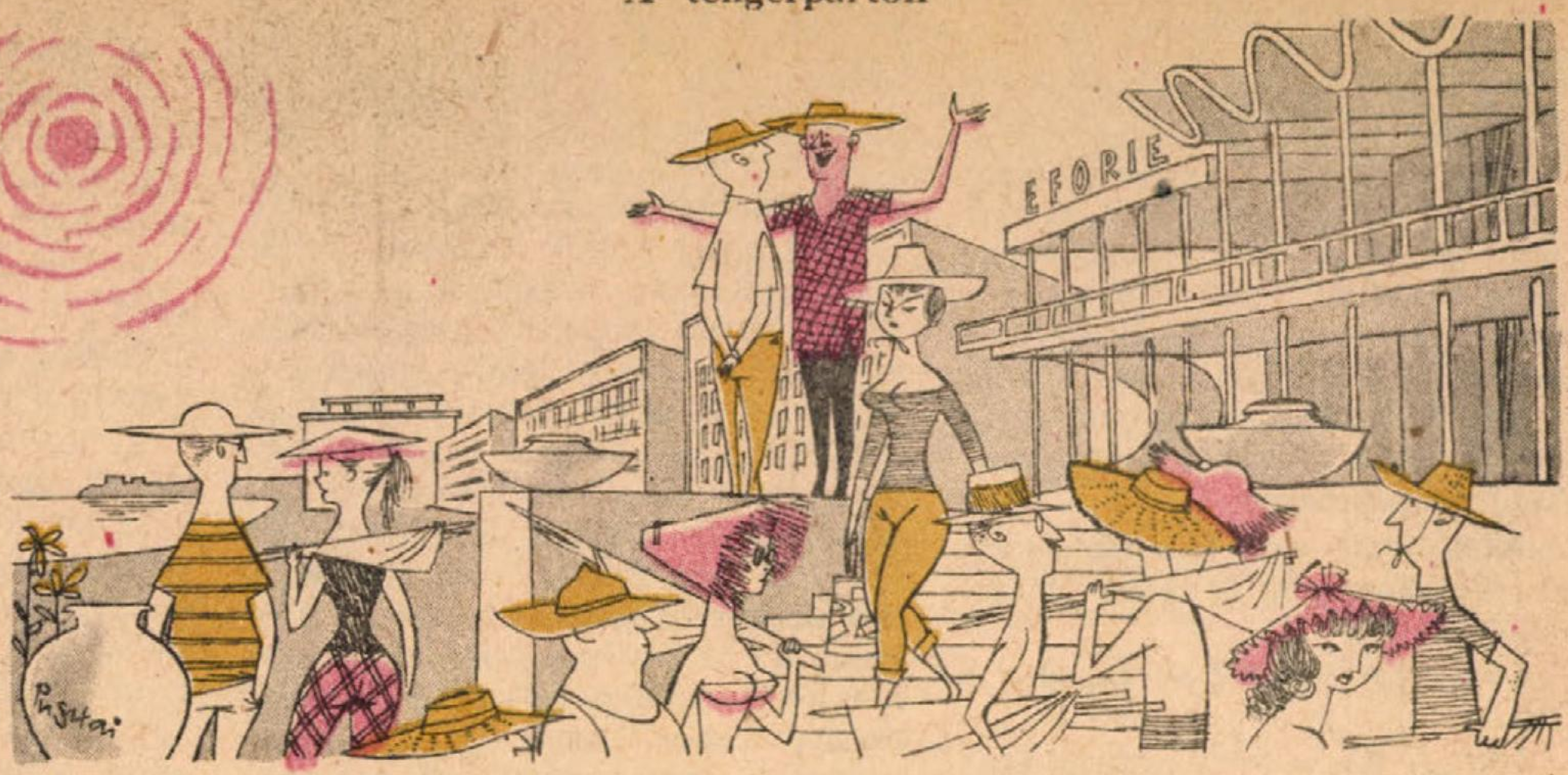

– Gyerekek, négyre kezdjük a dalt: „Párizsban szép a nyár...”

PUSZTAI PÁL:

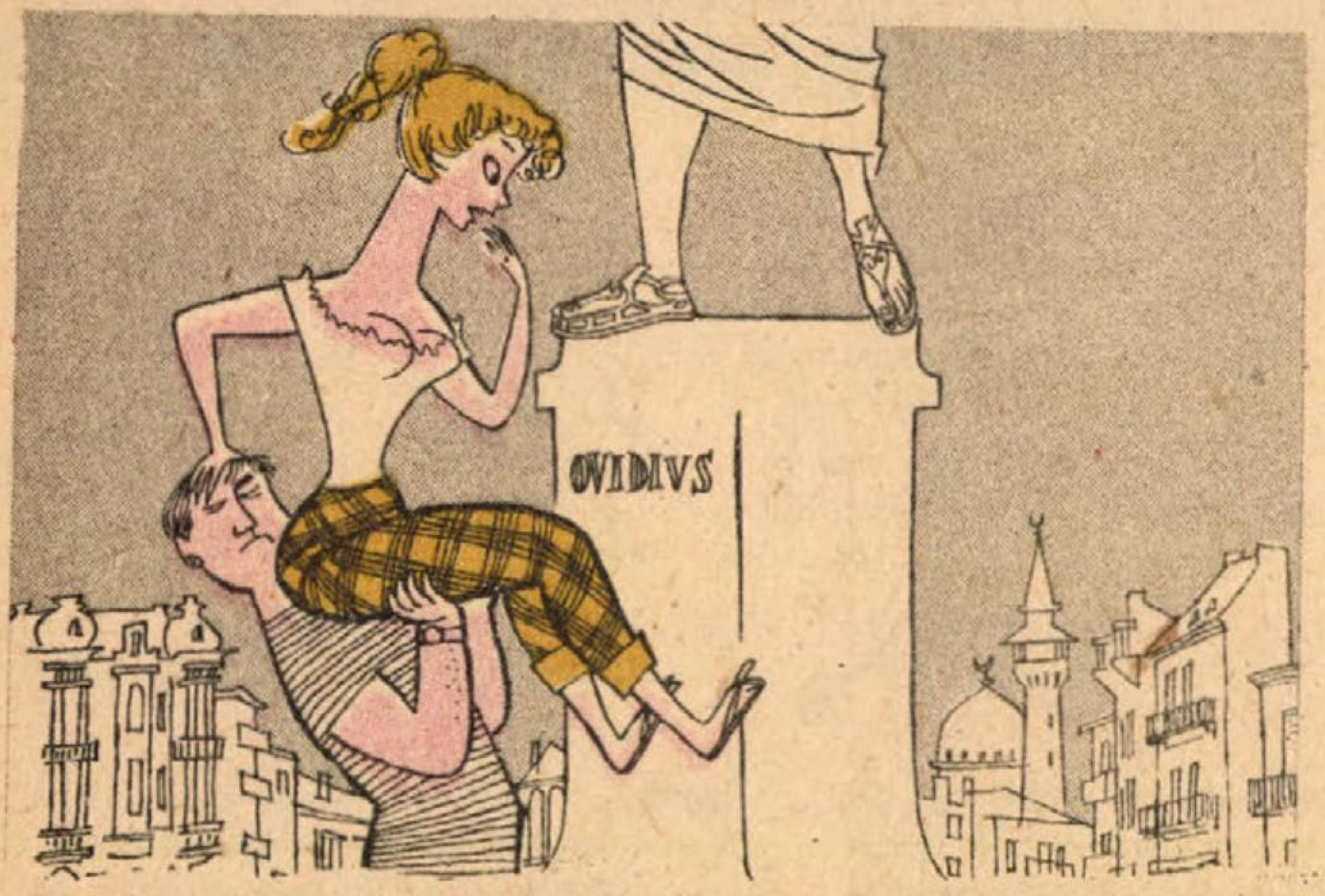
Romániai anziksz

A tengerparton

— Tavaly itt még kopár domboldal volt... Na és maguk, hogy állnak a Balatonnal?
— O, már van Balatoni Intéző Bizottságunk...

Konstanzában

— Otthon csináltatok egy ilyen szandált!...

Barátságos arcot kérek!

— Így nem lehet fotózni, ha egy percig sem tudsz nyugton maradni a sziklán!...

A humor könyvéből

SZOMORY DEZSŐ egyidőben szenvedélyesen hódolt az autósportnak és szívesen látta, ha erről a művészvilág tudomást szerez. Gyakran hívott meg vendégeket autótúráira, melyeken a rozoga kocsit maga Szomory vezette. Egy ilyen alkalommal az egyik vendég — a Szomory-darabok állandó epizódistája — furcsa zörejre lett figyelmes.

— Dezső kérlek — szólalt meg félénken — nem a hengerek zörögnek?

— Nem a hengerek — nyugtatta meg az író — csak az én fogaim!

EUGEN D'ALBERT-nak, aki 65 éves korában vált el hetedik feleségétől, az újságírók feltették a kérdést: hogyan tudta megőrizni kitűnő kondícióját?

— Sohasem bosszankodtam. Ha bármilyen nézeteltérés merült fel köztem és a feleségem között, nyomban vettem a kalapomat és sétálni mentem.

— De hogyan függ ez össze a Mester remek kondíciójával?

— Úgy, hogy életem nagyrészét szabadlevegőn töltöttem.

LÓCZY LAJOST, a kiváló geológust, első tanulmányútja az Ecsedi lápra vitte, amelynek lecsapolásáról akkor még szó sem volt. A munka annyira elfoglalta a fiatal tudóst, hogy mással nem törődött és késő este lett, amikor egy útszéli csárda ablakán bezörgetett: kaphatna-e ott éjjeli szállást?

A felriasztott kocsmáros bosszúsan mérte végig a bebocsátást kérő fiatalembert. Különösen a hatalmas bőrönd szúrt szemet neki, amely az első napon gyűjtött kőzet- és talajmintákat tartalmazta.

— Még rám szabadítja a betörőket, akik zsákmányt szimatolnak a bőröndjében! — s elutasítóan intett a kezével.

Lóczy kapacitálta a kocsmárost: nála ugyan nincsenek kincsek, majd az őszi szélviharban hirtelen felhangzott csaholásra figyelve, megjegyezte: vannak erre kutyák, majd azok megvédik a házat a betörőktől.

— No hiszen! — kacagott fel a kocsmáros. — Szép kis kutyákra bízná maga a házamat. Nem kutyák ezek, hanem farkasok.

És kívül tágasabbat intve, bereteszelte az ablaktáblát.

Kép a jövőből

Hegedűs István rajza

ISTEN UJJA

Isten ujját látta meg két barát a minap. Az ujj egyikük keszeg koponyájára mutatott, mely koponya a magyar irodalom egén fénylik. S oly határozott biztonsággal mutatott alá, oly tévedhetetlenül, hogy másikuk dúsan tarkálló művészbozontja szálanként felmeredezett.

A dolog azzal vette kezdetét, hogy a két barát egyikük hivatali helyén összetalálkozott.

— Inni kéne valamit — mondta a keszeg.

— Inni — bólintott rá a tarka fejű társ.

S tovább ültek bánatosan, mozdulni képtelen.

— Egy vasam sincs — mondta a keszeg, minthogy momentán valóban lapos volt a zsebe.

— Nekem se — bólint a tarka, minthogy minden pénzét elvette az asszony.

Roskatagon ültek, csüggedten.

— Meg kellene büntetni valakit.

— De kit?

.....

Égen-földön nem volt kit megbüntetni, mert régen volt már fizetés. S büntetni is csak akkor tud az ember — fejtette ki már többször igen bölcsen Keszeg — midőn pénz van az ember zsebében. Ha üres az ember zsebe, önbizalma is elröppen s nincs bátorsága kölcsönkérni.

— Mit tegyünk hát? Inni mindenképpen kell. — E lényeget nem vesztette szem elől Keszeg és Tarka s minthogy közel volt az íróasztal, melynek pereméről egy elhagyott és vadonatúj könyvtermék kandított, a felé nyúló kéznek játékra kínálván magát, Keszeg nyurga ujjaival borzolgatni kezdte lapjait. Szórakozottan borzolgatta, miközben falakon által nézve gondolatban sorra vette az öszszes lehetőségeket pénzszerzés iránt.

Addig csinálta ezt, míg belefáradt. Ekkor vigyázva felemelte a könyvet, s kinyitotta az első oldalon. Dedikáció állott ott a szerzőtől a barátjuk nevére, ki e hivatali helynek főnöke s most éppen valamely más hivatala után száguldván, a könyvet itt elöl hagyá.

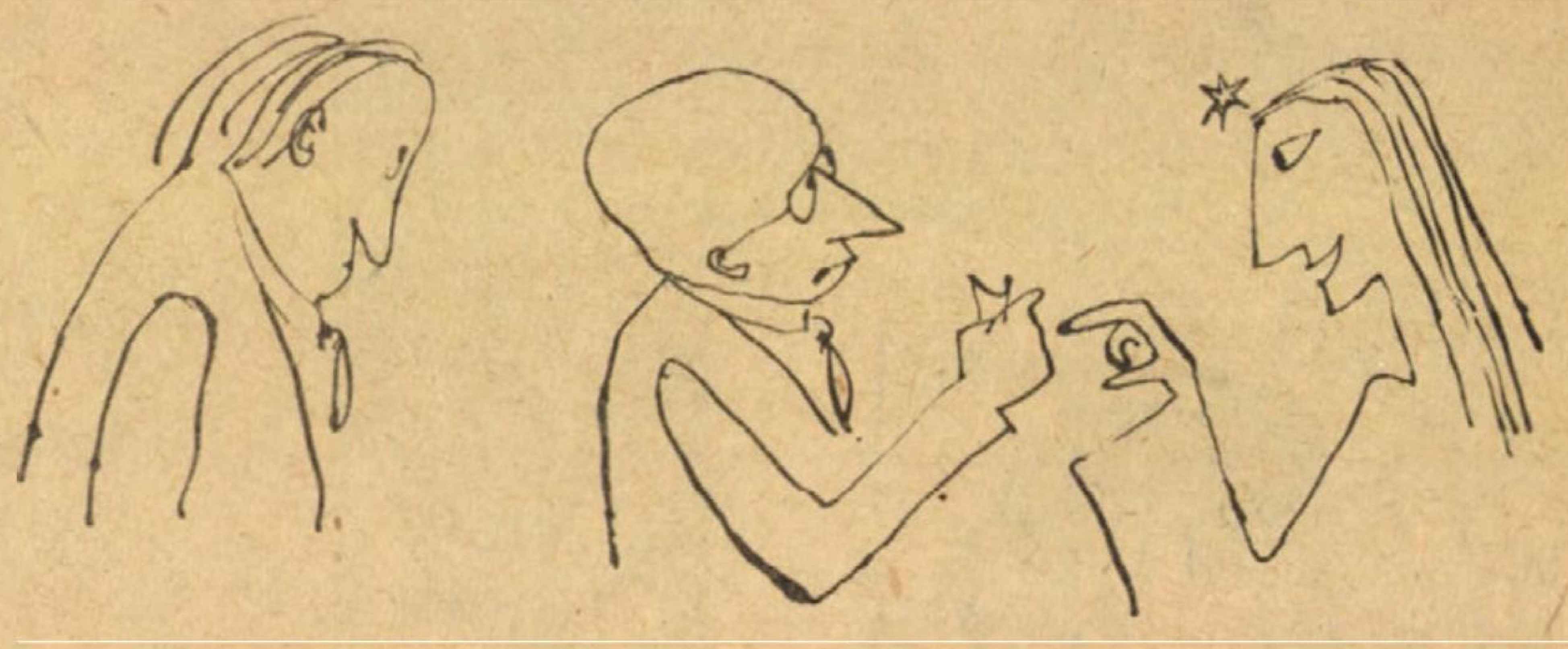
— Hohó — kiáltott fel Keszeg. — Ezek ketten derék barátaink. Mi lenne, ha innánk az egészségükre?

— Helyes lenne — bólintott Tarka.

A könyvet hónuk alá vették s elindultak vele a Bajcsi Zsilinszky útra, hol antikvár könyvek vétele és eladása történik.

Horgadt fejjel mentek, mert lelkükben még nem tisztázták egészen ezt a dolgot s nem döntötték el még teljes bizonyossággal, hogy jót vagy rosszat cselekszenek-e. Mindez pedig azért volt, mert üres volt a zsebük. Végül Tarka valamely ruhadarabja korcában 25 fillért talált, minek következtében teljes bizonyossággal el tudták dönteni, hogy a legszebb erények útját járják. Többszörösen jót cselekszenek. Először is isznak két barátjuk egészségére, másodszor: a tanítómestert megszabadítják attól, hogy hív tanítványa könyvét el kelljen olvasnia, harmadszor: a hív tanítványt megkímélik a kritikától, melyet a tanítómester minden bizonnyal rámérne, ha olvashatná a könyvet.

Így a sokszoros jócselekedet reményében lelküket kiegyensúlyozva mostmár csak azon izgultak, beveszi-e a könyvet az antikvárium, s ha beveszi, mi legyen a dedikációval!?

Ez utóbbin Keszeg máris segített, letépvén a könyv első lapjának szépségfoltos sarkát. Nagy kő esett le mindkettőjük szívéről, illetve a nagy kőnek egyik fele, mert a másik fele mindaddig megvolt, míg be nem léptek szorongva az antikvárium ajtaján s a fejük fölött lebegő bizonytalansággal le nem tették a pultra a hív tanítvány makulátlan könyvét.

— Tizenkettőnyolcvan — mondta egyszerűen a becsüs s hanyagul megdobta kissé tenyerén a könyvet.

Leszakadt a kő másik fele. Keszeg és Tarka vidoran fénylő tekintete találkozott s valahol a légben borospoharak csendültek.

E sorok írója nem kívánja untatni olvasóját az apró izgalmak részletes leírásával, melyek az antikváriumban sorra megpróbálták őket, mindaddig, míg a tizenkettőnyolcvan realitássá nem lett, a kasszából előkerülvén.

Először is a becsüs — igaz, hogy csak úgy mellékes mozdulattal, de biztos érzékkel — felnyitotta a könyvet a megkurtított oldalon.

— Itt mi volt? — kérdezte Keszegtől unottnak tetsző képpel, de vizsgaszemekkel, melyek vesébe látnak.

— Biztosan valami dedikáció — mondta Keszeg hasonlóképp unottan s a tizenkettőnyolcvanra gondolt, mely még nem jött elő a kasszából.

— Magának dedikálták?

— Nem mindegy az? — mondta Keszeg fokozott unottsággal s mostmár egészen szuggesztíven gondolt a pénzre.

— Igazolványt kérek — szólt a becsüs.

Keszeg könnyedén kicsapta igazolványát a pultra.

A becsüs, a könyvek becsüse, ránézett a névre s ránézett az emberre, ki e fénylő nevet viseli az irodalom egén. Furcsát gondolhatott, minthogy e név megfordult már a keze közt. Dehát nem mindegy az, mit gondol a könyvek becsüse? A kassza megnyílott s Keszeg és Tarka a léleknek ennyi megpróbáltatása után az utcára lépett.

Keszeg frissen ropogtatta tenyerében a még kasszameleg tízest, melynek szögletéből némi fém érmék dugdosták kifelé a fejüket.

— No, most aztán semmi akadálya többé, hogy igyunk barátaink egészségére — mondta Keszeg vidáman és megkönnyebbülten. Megcélozta a legközelebbi kocsmát, melynek átellenben kellett valahol lenni. De ezt oly gondtalan vidámsággal tette, Tarkával egyetemben belefeledkezve a könnyelmű örömbe, melyet csak enynyi viszontagsággal megszerzett tízes tud okozni, hogy az Isten Ujját nem vették észre, mely több szórakozott átkelő közül éppen őrájuk mutatott.

Az Isten Angyala fehérben állott előttük. Mosolygott.

— Uraim, szórakozottságuk fejében kérem önöktől azt a tízest — s vidáman mutatott Keszeg ujjai közé.

Keszeg és Tarka, midőn az eseményeknek ily gyors lepergése után egymásra néztek, s kiki a másikban meglátta a maga árvaságát, valamint Tarka, Keszeg kezében a maradék kettőnyolcvanat, bölcs fintorral magyarázni kezdték a dolgot.

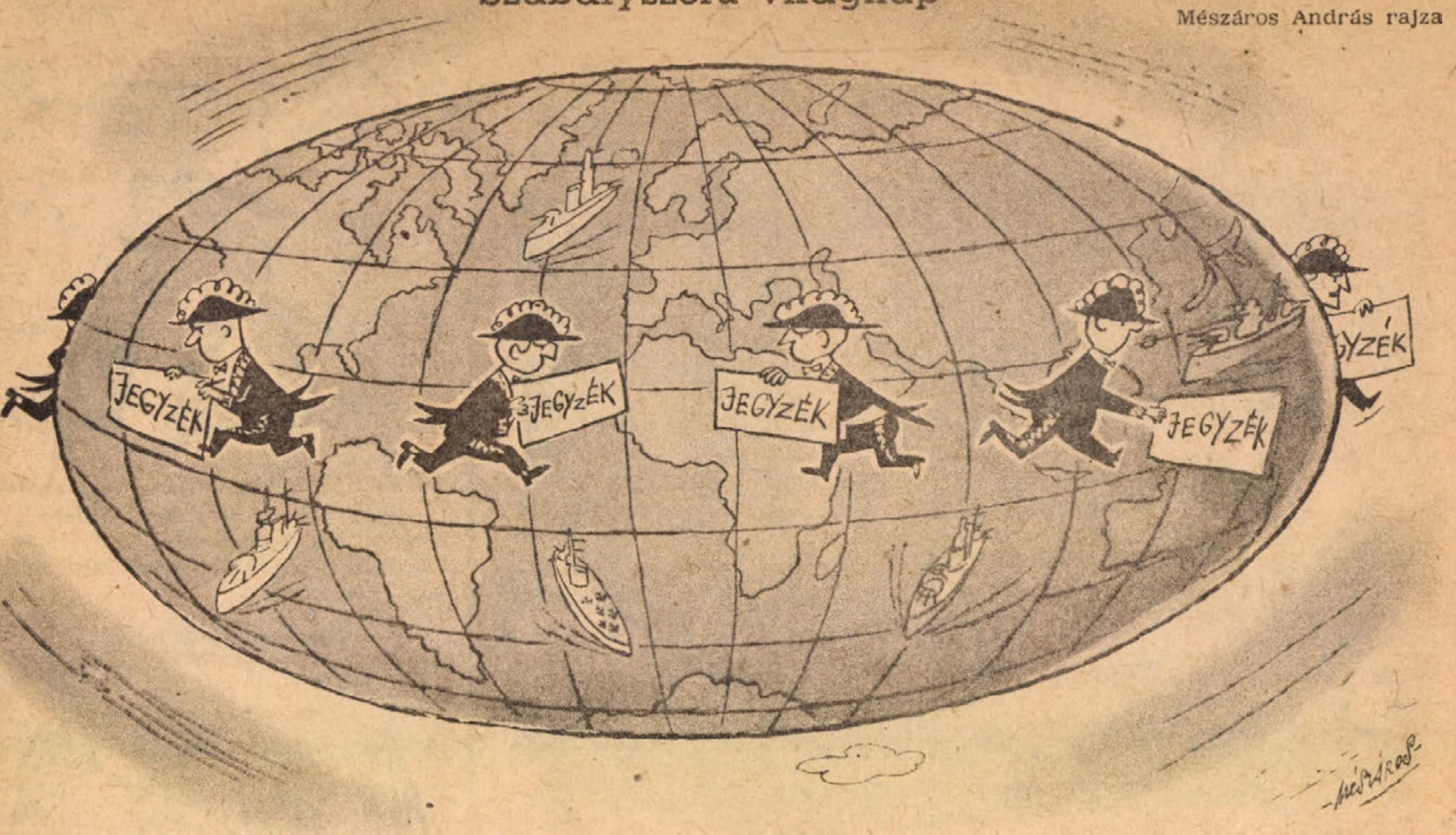
Megállapították, hogy az Isten gyöngéd ujja nyúlt közbe, hogy óvja az ő kedvenc fiait. Mert igyanak csak barátaik egészségére, de úgy, hogy a maguk egészségének ne ártsanak.

Meg is itták a két pikoló világost, amire a náluk található érmékből tellett.

Szeberényi Lehel

Szabályszerű világnap

Mészáros András rajza

Csukaorr

Hegyesednek, egyre hegyesednek a férfiúi cipellők és örömmel olvasom, hogy őszre már az egészen hegyes lesz a divat.

A csukaorrú lábtyű daliás ifjúságom emlékeit ébreszti. Mi viseltük valaha. Húsz éves koromban olyan hegyes csukákat hordtunk, hogy dinnyét lehetett lékelni vele.

Költő voltam akkoriban és — mint fizetésnélküli gyakornok — leendő oszlopa a telekkönyvi nyilvántartásnak. Amikor elhagytuk a sárga törvényszéki palotát, oly finoman vonultunk a kisvárosi korzón, mint ősszel a darvak. Halkan, légiesen, megannyi álomherceg. Döngetni a járdát nem lehetett, sőt sietni sem módfelett. A csuka ugyanis orrban olyannyira szűk volt, hogy benne a lábujjak egymás alá gyűrődtek.

Első csukámban hódítottam meg első szerelmem s az első csukámban szereztem az első tyúkszemet.

Ilonka hallgatag volt, a tyúkszem beszédes. Ha néha felszisszentem, Ilonka kérdő tekintetét rám vetette.

— Ó, ha tudná, mit érzek... — sóhajtottam ilyenkor égnek fordított szemekkel és Ilonka lesütötte éjbarna pilláit.

Egyszer akkorát nyilallott a jobb kisujjam, hogy könnyek tolultak szemembe.

— Fáj valami? — kérdezte Ilonka megrendülten.

— Csak a szívem, a szívem... ez a megtépett, árva kis madár... — lebeltem és hévvel szorítám meg két alabástrom kacsóját.

Nem húzta vissza. Az akkori Ilonkák nem tudtak ellenállni szenvedő férfiaknak. Attól kezdve megengedte, hogy naponta egyszer csókkal illessem ruhája szegélyét. Mindig friss vasalás szaga volt.

Szerelmünk egyre nagyobb lett, a tyúkszem egyre forróbb. Szűmben mámor trillázott, csukámban tyúkszem tüzelt, s amikor este a lavórba dugtam, az felért az üdvösséggel. Csodálatos ősz volt...

Ilonka aztán elhagyott.

A tyúkszem hű maradt.

Sokáig nem tudtam eldönteni, hogy melyik fáj jobban, a válás, vagy a tyúkszem. Később szívem sajgása enyhülni kezdett, a tyúkszemé erősbödött...

Ilonkának azóta kedves arcvonásai is elhalványodtak emlékezetemben, mert ilyenek a férfiak. A tyúkszem ma is hasogat, mert ilyenek a tyúkszemek.

A szerelem elmúlik egyszer.

A tyúkszem soha.

Kisjó

Hátha valaki nem ismeri..

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két jóbarát beszélget a születésnapi ajándékokról. Az egyik panaszkodik, hogy mennyi pénzbe került a család. Aztán megkérdi:

— Te mit vettél a feleségednek?

— Sokáig haboztam, hogy autót vegyek-e vagy gyöngysort. Végül is a gyöngysor mellett döntöttem.

— Miért?

— Mert még nem találták fel a hamis autót.

Egy férfi bemegy az áruházba és egérfogót vásárol. Kiválasztja a megfelelő típust. A segéd udvariasan megkérdi:

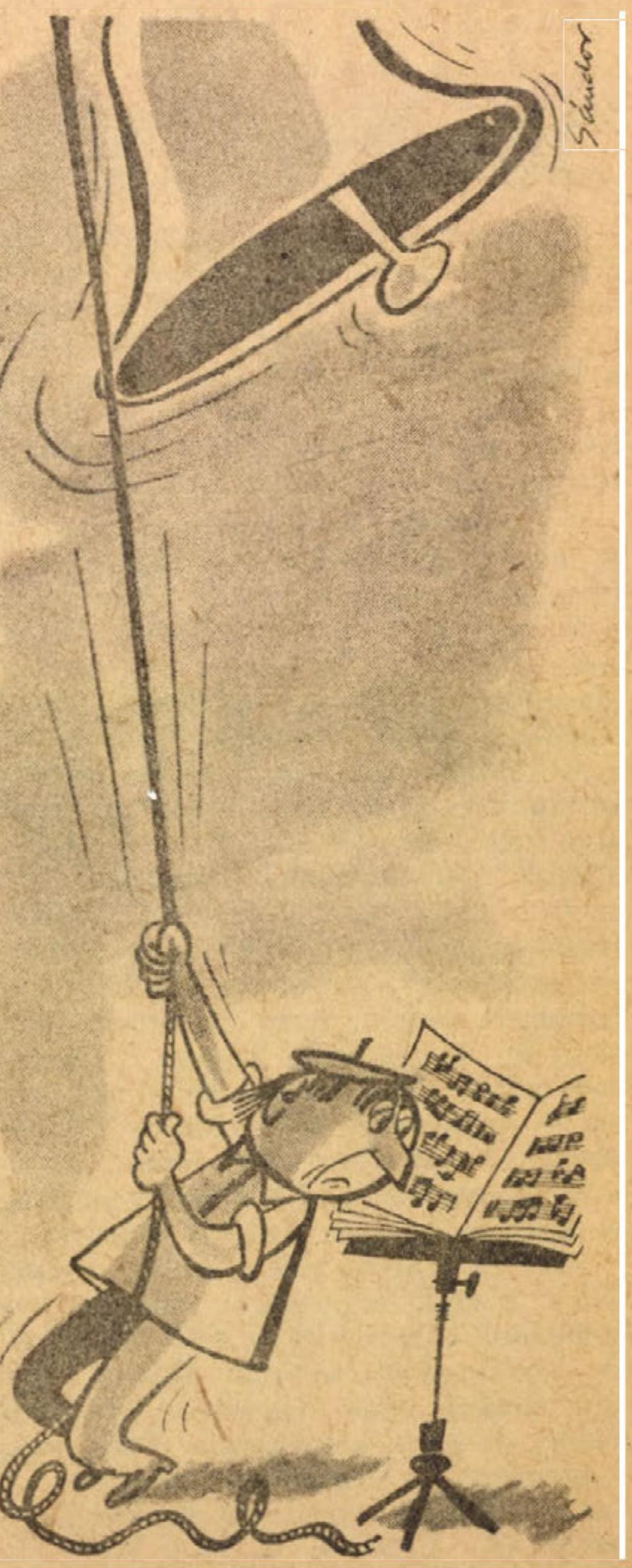
— Becsomagoljam?

Mire a férfi így felel:

— Köszönöm szépen, inkább majd ideküldöm az egereket...

Nagykepű harangozó

Sándor Károly rajza

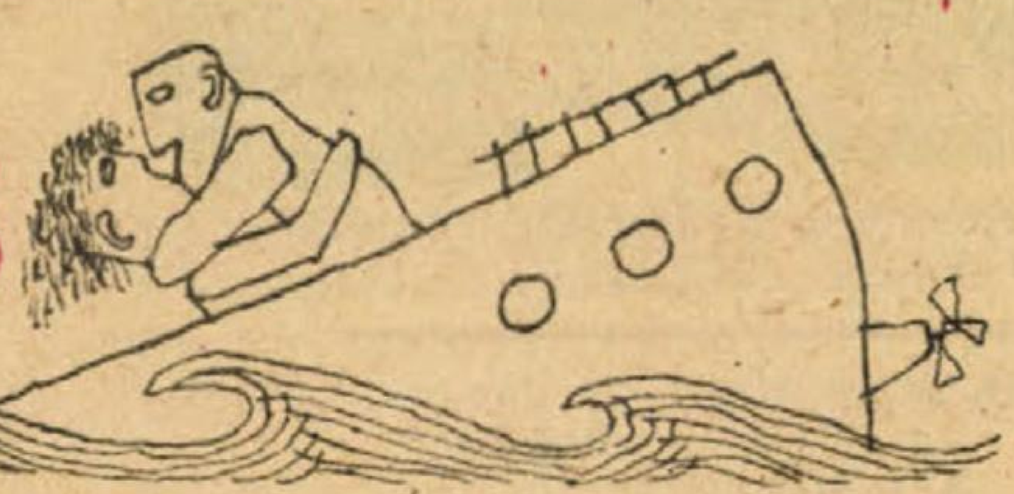

A KULTÚRA TETEJE

Szűr-Szabó József rajza

ábrándozás

A szerelmes ifjú megigazította feje alatt a párnát és sóhajtott. Fájt a szíve, hogy ma nem találkozhat Mancikával, pedig tegnap még úgy tervezték, amint a Dunaparton sétáltak. Most meg csak ábrándozhat róla. Behunyta a szemét. Képek jelentek meg előtte és mesélni kezdett magának, Mancikáról.

— . . . Tenger . . . A hatalmas hajó ring és mi ott csókolódzunk a korlátnál . . . Hirtelen recsegés, ropogás . . . Zátony . . . Felrobban a kazán . . . Emberek hevernek . . . Vér . . . Süllyedés . . . Úszok . . . Mancika remegve ül a hátamon . . . Megcsókolom, hogy ne féljen. Csak ketten menekülünk meg. Egy lakatlan szigetre kerülünk és csókolódzunk. Aztán élelem után kell nézni. De már sötét van, hiába nézünk. Csókolódzunk, hogy az időt mégis valami hasznos dologgal töltsük. Hirtelen ordítás. Jönnek a bennszülöttek. Indiánerek. Körülfognak, jelbeszéddel tudtomra adják, hogy Mancikát meg akarják vacsorázni. Engem reggelire hagynak. Früstök leszek. Abból nem esztek — mondom és csókolódzunk Mancikával. Fenyegetően viselkednek. Én is. — Majd meglátjuk, ki eszi meg a másikat! — kiáltom és felemelem az öklömet . . .

— . . . A kunyhó előtt ülünk és rántott bálnát eszünk, majonézzel, valamint csókolódzunk. Megremeg a föld. Óriási állat jelenik meg előttünk. Akkora, mint egy elefánt, csak nagyobb. Medvének néz ki, de lehet, hogy gorilla. Nekiugrom, fejbevágom a bunkóval. Szétmegy. A bunkó. Elefánt marad. Puszta kézzel rohanok rá. A medve hátrálni kezd. Üldözöm. Előrántom a bicskát. Küzdelem. A gorilla összerogy. Megigazítom a nyakkendőmet. Mancika hálásan néz rám és csókolódzunk . . .

. . . Nyugalom. Ülünk a tengerparton és csókolódzunk. Arról ábrándozunk, hogy ülünk a Dunaparton és csókolódzunk. Hull a hó. Manci fázik, ráterítem a nadrágomat. A kabátomat ugyanis a tigris széttépte, még csütörtökön. Ma szerda van. Most péntekig semmi dolgom. Tehát csókolódzunk.

— . . . Menekülnünk kell. Három nap, három éjjel. Üldözők a nyomunkban. Valahogy mögéjük kellene kerülni, hogy ne bírjanak kergetni és akkor nyugodtan csókolódzhatnánk. Mancika ájultan hever a karomon. Csókolgatom, hogy magához térjen. Nem tér. Mégis csókolgatom. Nem ismerek fáradtságot. Aztán én előttem is elsötétül a világ. Mindketten eszméletlenül fekszünk és csókolódzunk. Manci magához tér, felemel és visz, míg össze nem esik. Feleszmélek. Rogyadozva vonszolom. Összeroskadok. Most ő emel ölbe. De másnap délután nem bírja tovább. Hátamra veszem és kedd reggelig rohanok vele. Így viszszük egymást felváltva tavaszig, míg végre megmenekülünk és csókolódzunk...

Az ifjú sóhajtott, kinyitotta a szemét, elővette a hőmérőt a hóna alól és megnézte. 37,1-en állt. Hiába, hűvös volt már este a Dunaparton, érezte, kétszer is megborzongott. Most ágyban kell maradnia, bárhogy is szeretne találkozni Mancikával.

Kínlódva fordul a fal felé és újra lehunyja a szemét.

Kékvölgyi Vilmos

E heti hirdetésünk

A „titok"

– Párizs? Bécs? Moszkva? Milánó? . . . Áruld el már, honnan való?

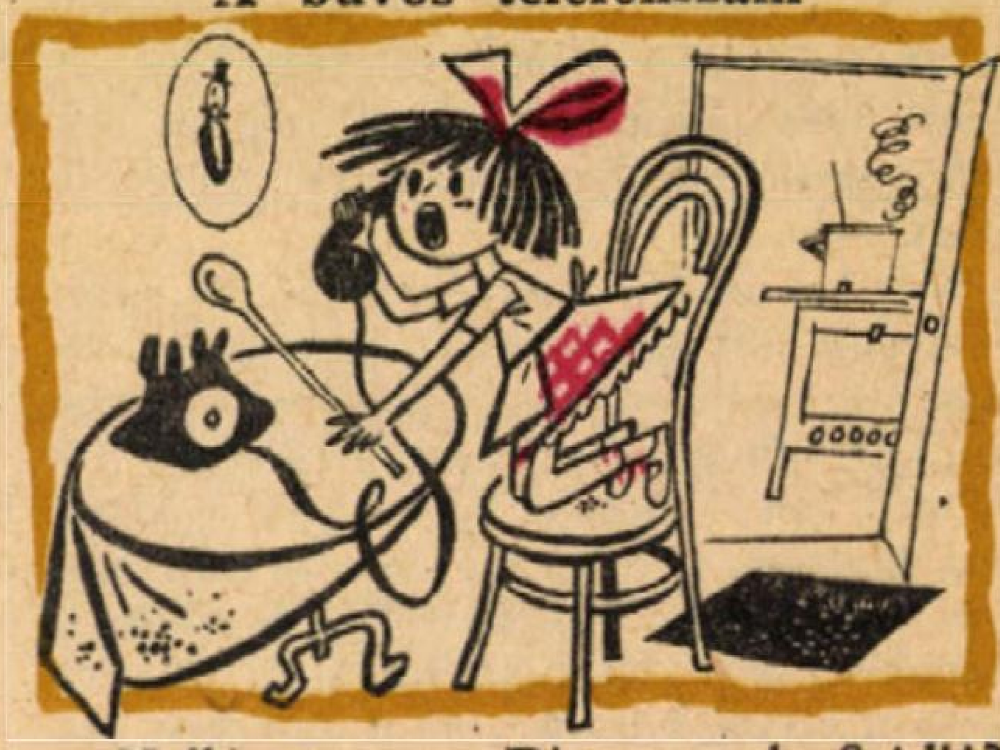
– Pszt! Exclusiv női ruhaosztály, Budapest, Divatcsarnok!

Türelmes kiszolgálás

Férj: Mondja kérem, hol vette ön ezeket a kitűnő idegeket? Csak nem azt is itt a Divatcsarnokban?!

A bűvös telefonszám

– Halló, 221-202, Divatcsarnok Stúdió? Kérem anyut hazaküldeni, ott vásárol valahol . . . Megfőtt az étel és apu is mindjárt hazajön ebédelni . . .

Részvét

– Nézd azt a férfit! Ő adta el nekem azt a remek mosógépet a Divatcsarnokban . . .

– Jaj, szegény, miért tartja így a nyakát?

– Na hallod! Egész nap a feje fölött van a Könyvterjesztő többmillió kötetes könyvraktára . . .

(Folytatjuk)

Apja fia

Este tíz óra után szabadult el a gyárból. A kapuban megállt és megnézte az óráját.

— Tíz óra tíz — motyogta magában. — Féltizenegykor Liptai fel fog hívni telefonon a kemence ügyében...

Valaki megszólalt a háta mögött:

— Jóéjszakát, igazgató kartárs.

— Jóéjszakát, Zsiga bácsi — felelte ő, anélkül, hogy visszanézett volna; megismerte az öreg éjjeli főportást a szivarillatról.

— Hogy van?

— Köszönöm.

— Család? — kérdezte szigorúan, s közbe arra gondolt, vajon nem felejti-e el Liptai felhívni őt féltizenegykor a kemence ügyében.

— Megvagyunk...

— Gyerekek egészségesek?

— Hála istennek... — hallatszott Zsiga bácsi reszkető hangja.

— Na, ennek örülök, a viszontlátásra! — emelte meg a kalapját és beült a kapu előtt várakozó öreg Skodába.

Otthon már mindenki aludt. Az asztalon kis cetli hevert: „A sütőben van a vacsora".

— A sütőben van a vacsora... Na jó — morogta és az órájára nézett. — Nemsokára féltizenegy, Liptai mindjárt jelentkezni fog...

Bement a gyerekszobába. A fia kinyitotta a szemét, amikor belépett és suttogva köszönt:

— Kezcsókolom...

— Szervusz — rebegte ő halkan, aztán kifelé fülelt, nem csörren-e meg a telefon. — Hogy van? — kérdezte később a gyerektől fáradt hangon.

— Köszönöm...

— Család?

— Megvagyunk...

— Gyerekek egészségesek?

— Egészségesek — felelte a gyerek.

— Na, ennek örülök, a viszontlátásra! — biccentette meg a fejét és az ajtó felé indult, mert a másik szobában megszólalt a telefon.

A gyerek felült az ágyban és az apja után szólt:

— Hogy van?

— Köszönöm — vágta rá ő gépiesen, már az ajtó előtt.

— Család?

— Megvagyunk.

— Gyerekek egészségesek?

— Hála istennek! — mondta gyorsan és kisurrant az ajtón, mert már nagyon lármázott a telefon.

— Na, ennek örülök, a viszontlátásra! — hadarta a gyerek, de elkésett.

Az apja már telefonált. Valami kemencéről volt szó.

(m. gy.)

SPORTLEÁNY A TALPÁN

Pusztai Pál rajza

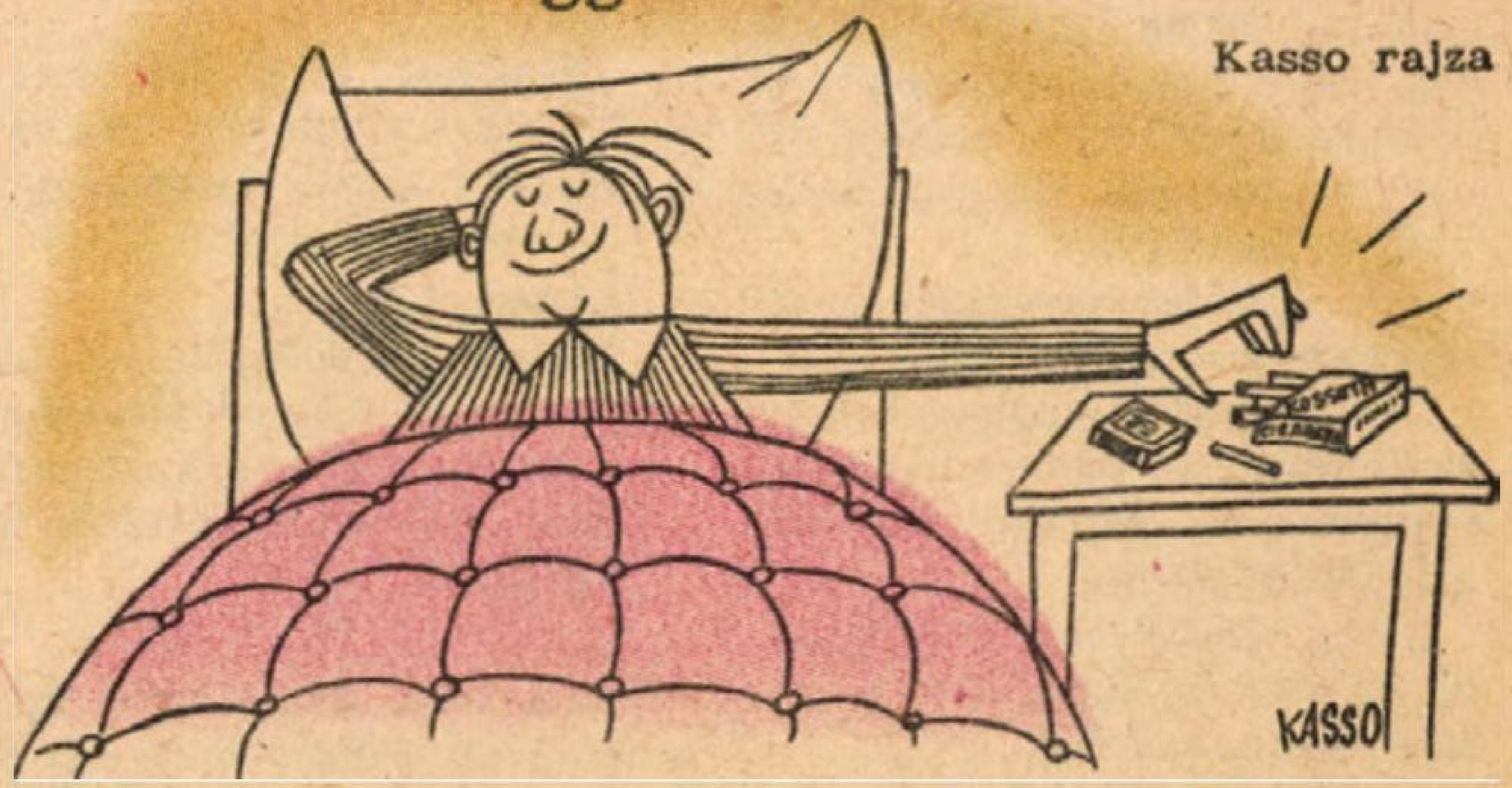

– Látom, elintézte a huligánokat, de miért nem kiabált segítségért?

– Nem mertem elárulni, hogy nő vagyok.

Reggeli ébredés

Kasso rajza

Díszbemutató

Sándor Károly rajza

Érkeznek a film főszereplői

Haladjunk a Volttal...

Hetek óta járom a várost egy 220 voltos porszívógépért, de mindenhol csak 110-est ajánlanak. A 110 voltos áramkör – hogy úgy mondjam – lassan kiveszőben van, hiszen az áramszolgáltató vállalatok egyre-másra szerelik át a hálózatot 220-as áramra. Miért nem veszi figyelembe fejlődő gépiparunk ezt a tényt és miért tömik a boltokat 110-es porszívókkal, mikor a fent említett okok miatt a 220 voltosoké a jövő?...

Süki Pálné
III., Ágoston u. 11.

Szezonvégi intelmek

Már ez évben is jól elnyaralgattunk Miskolc-Tapolca egyre jobban fejlődő fürdőhelyén. Jövőre azonban sokkal kellemesebben nyaralhatnánk, ha...

a) **nem a főszezonban javítanák az utakat;**

b) **nem a legnagyobb forgalom idején tatarozná k a büfét;**

c) **a poros utakat olajoznák;**

d) **az Anna szállón kívül még egy helyen biztosítanának étkezési lehetőséget, esetleg újból megnyitnák nappal is a Vadász-vendéglőt;**

e) **a fürdőpénztárnál megszüntetnék a sorbaállást;**

f) **a miskolci pályaudvaron az átszállásnál nem kellene két szerelvényen átmászni a csomagokkal; és ha**

g) **az illetékesek nem felejtik el jövő nyárig ezeket a szerény észrevételeket.**

Horváth László
XIV., Amerikai út 40.

Le a bürokráciával.

Aranykoszorús márka

A borotválkozás még akkor se öröm, ha a kellékek – zsilett, szappan, pamacs – kitűnően szuperálnak. Hát még, ha ezek egyike megmakacsolja magát!... Több éves haszná-

lat után kiváló pamacsom felmondta a szolgálatot és én balga, vettem egy 13 forintos újat, gondolván: ezzel pótolni fogom a régit. De alaposan megjártam vele, mert úgy hullott a szőre, mint ősszel a falevél. Na, mondom, ez olcsó, azért ilyen hullós a természete. Vettem egy húsz egynéhány forintost, de csodák csodája: ez éppen úgy igyekezett megszabadulni szőrzetétől, mint a 13 forintos elődje. Mit volt mit tennem, újfent kinyitottam a pénztárcámat és megeresztettem belőle – ha jól emlékszem – 63 forintot egy „Molla" nevű pamacsért, amelynek a nyelére az volt ráírva: *„Aranykoszorús márka. Vulkanizálva. Jótállással."* Ezzel a Mollával azután pamacsoltam minden baj nélkül, mint a motolla, körülbelül három hónapig. Mikor aztán ez is elkezdte vedleni vulkanizált, aranykoszorús sörtéjét, feladtam az egyéni küzdelmet és ez úton próbálom megtudni, hol és menynyiért lehet vásárolni egy olyan borotva-pamacsot, amelyikkel pótolni tudom a tíz évig sikerrel használt régit.

Bakó László
VII., Síp u. 10.

Ezt jól megolajozták!...

Az Újpesti Növényolajipari Vállalat szeptember 8-i keltezéssel ezt a nem mindennapi értesítést küldte a Terményértékesítő Vállalat 1. számú telepének:

„Közöljük, hogy nyilvántartásunk szerint 1958. augusztus 31-i zsák-számlájukon — **db zsák tartozásunk** mutatkozik.

Kérjük egyenlegünk 8 napon belül történő visszaigazolását, mert ellenkező esetben azt elfogadottnak tekintjük."

*

Ha a fenti levelet nem hitelesítené két aláírás, meg egy hivatali pecsét, el sem hinnénk, hogy igaz.

Megcsípték a MÉH-et

Az I. és a XII. kerületi Tanács érdekes újítást vezetett be a MÉH-vállalat gyűjtőszenvedélyének sikeres leküzdése érdekében: egészségügyi okokra hivatkozván, ottani telepeinken megtiltották a rongy- és papír átvételt. Az üvegféleségek átvételét ugyan engedélyezték, de csak úgy, ha azokat a beadó előzőleg kívül-belül aranyos tisztára kimossa. Ha ezt a gyűjtéskorlátozó rendelkezést egy-egy patikának írnák elő, nem is csodálkoznánk. De mi hulladékgyűjtők vagyunk, amiért is engedjék meg nekünk, hogy a fent említett korlátozások miatt egy kicsit felháborodjunk. Mert hiszen ezek szerint a Patyolatot is kötelezhetnék, hogy csak olyan tisztára mosott és vasalt ruhaneműt vegyen át, ami az egészségre nem ártalmas.

MÉH Vállalat
XIII., Sallai I. u. 11.
Lantos Zoltán

Utolsóelőtti kísérlet

A szégyen pírja önti el az arcomat, ha arra gondolok, hogy milyen makacs, szófogadatlan a pesti felnőtt. Nem lehet neki parancsolni, de kérni is hiábavaló. Nem hallgat senkire és semmire. A lelkét írhatja ki az ember, akkor sem figyel rá. Hányszor hívták már fel arra, hogy legyen rendes az utcán, ne dobáljon semmit szer-

teszét, hanem, ha már nincsen szüksége az almacsutkára, a dinnyehéjra, az elrongyolt papírra, akkor dobja a szemétgyűjtőbe. De nem és nem! A pesti felnőtt csak éli tovább a maga szemetelős életét, mintha mi sem történt volna. Éppen ezért az illetékesek segítségére sietek a következő egyszerű kísérlettel:

Valamennyi szemétgyűjtőt apró automatával kell ellátni, amelyen felül nagyobb, alul kisebb nyílást hagynánk. Amikor a pesti ember meg akar válni a szeméttől, bedobja azt a felső nyíláson. Ugyanakkor az alsó nyílásban megjelenne egy forint s közben egy kellemes női hang köszönöm szépent rebegne.

Ennyi az egész.

(gera)

Mennyi a 100?

Most, hogy a tanítás megkezdődött, az egyik Ápisz-boltban vettem az elsőosztályos fiamnak egy doboz számolókorongot és egy csomag pálcikát. A dobozra és a csomagra rá volt írva: „Tartalma 100 darab". Csupa kíváncsiságból megszámoltam a korongokat és a pálcikákat, de csak 94 korongot és 96 pálcikát találtam. Később csak úgy ellenőrzésképpen megszámoltuk kisfiam egyik pajtásának, egy másik Ápisz-boltban vásárolt korongjait és pálcikáit. Eredmény: 91, 97 darab a gyártók javára.

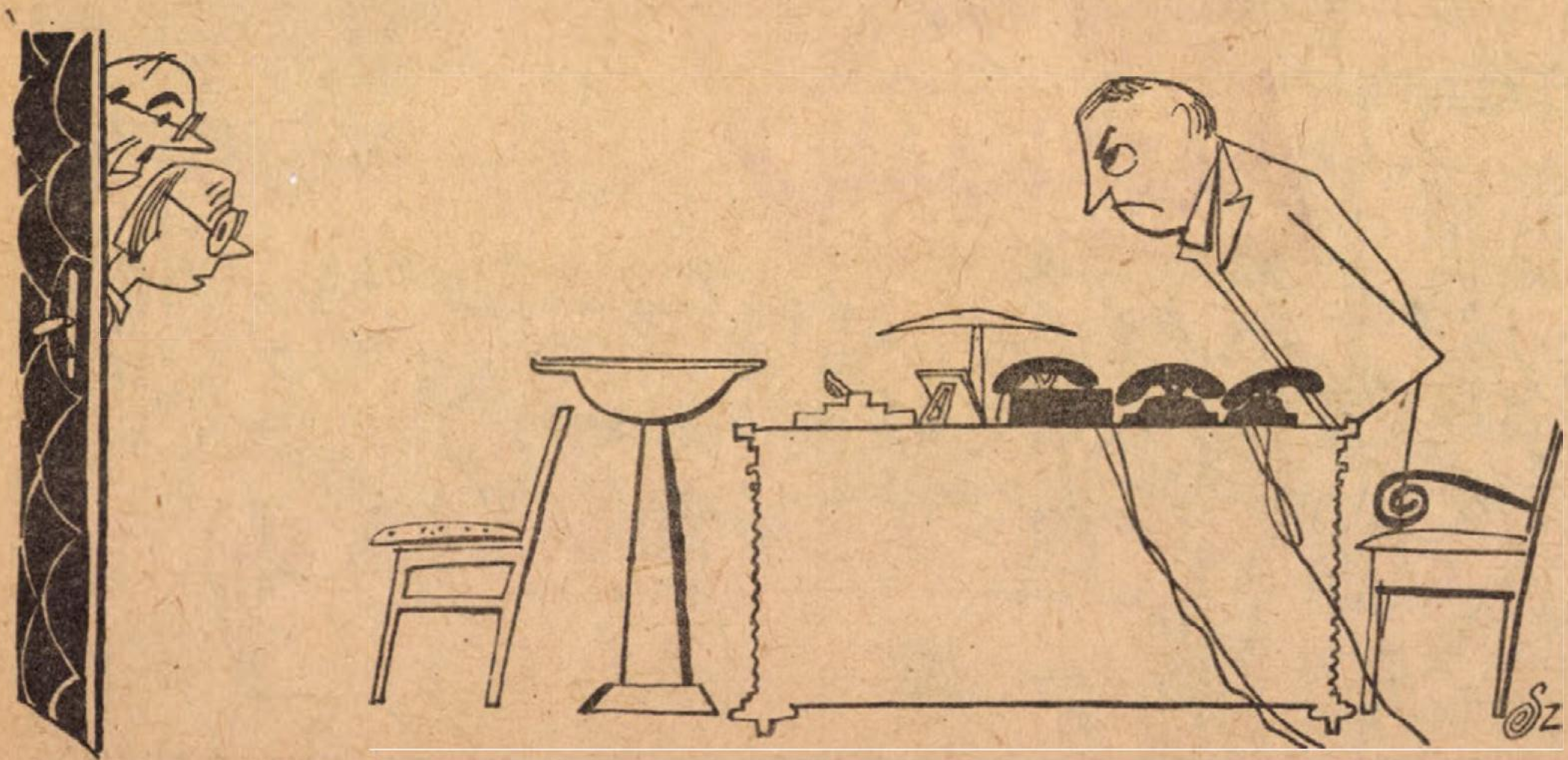
Ezeket a taneszközöket valószínűleg azért állították össze ilyen kerek százas módon, hogy a kis tanulók a 100-as számig fel tudjanak kapaszkodni rajta.

De ha már az illetékesek nem ellenőrzik, hogy betartották-e az előírt szabályokat, illetve szabványokat, akkor legalább ne írják rá a doboz vagy a csomag tetejére, hogy: tartalma 100 darab, mert így csak bosszantják a szülőket és a gyerekeket.

Szilczer Lajosné
XXII., Angol utca 17.

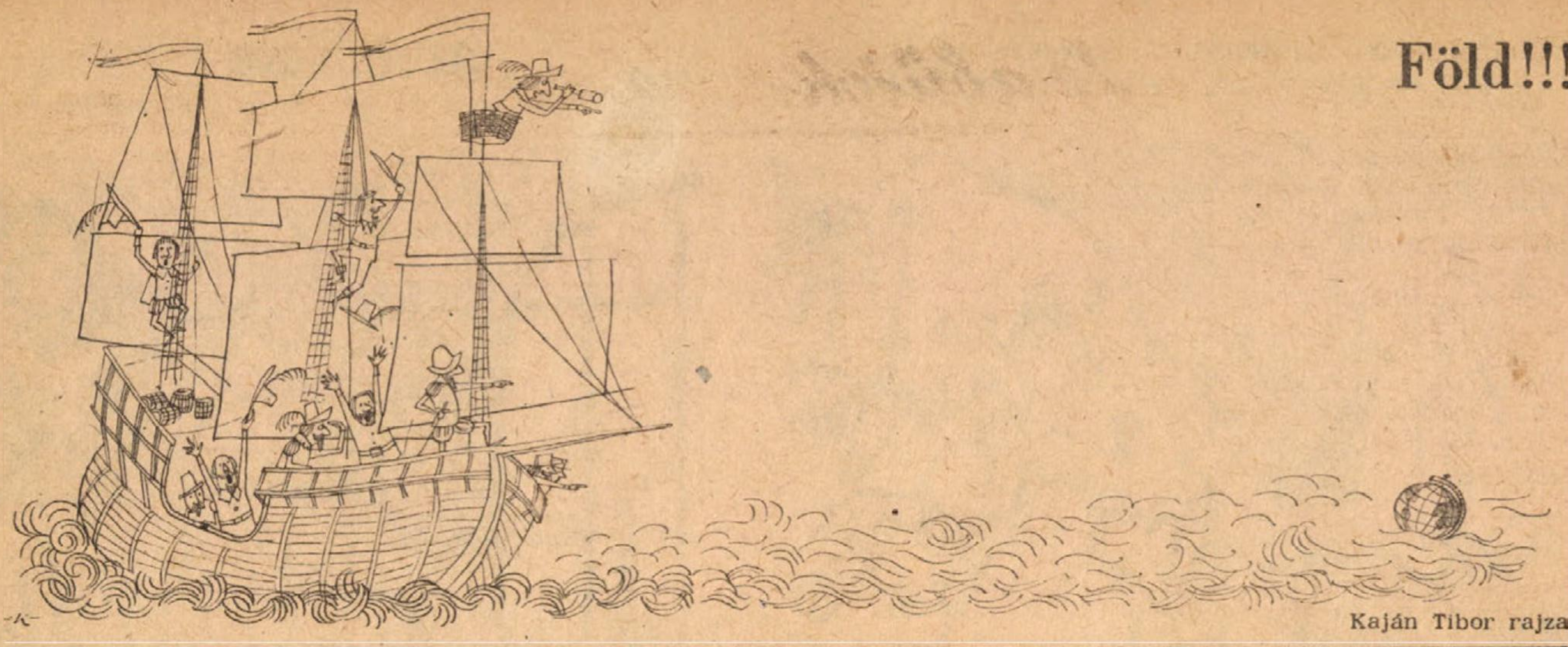
A főnöki szoba küszöbén

Szűr-Szabó József rajza

– Ajaj, fejmosás lesz! ...

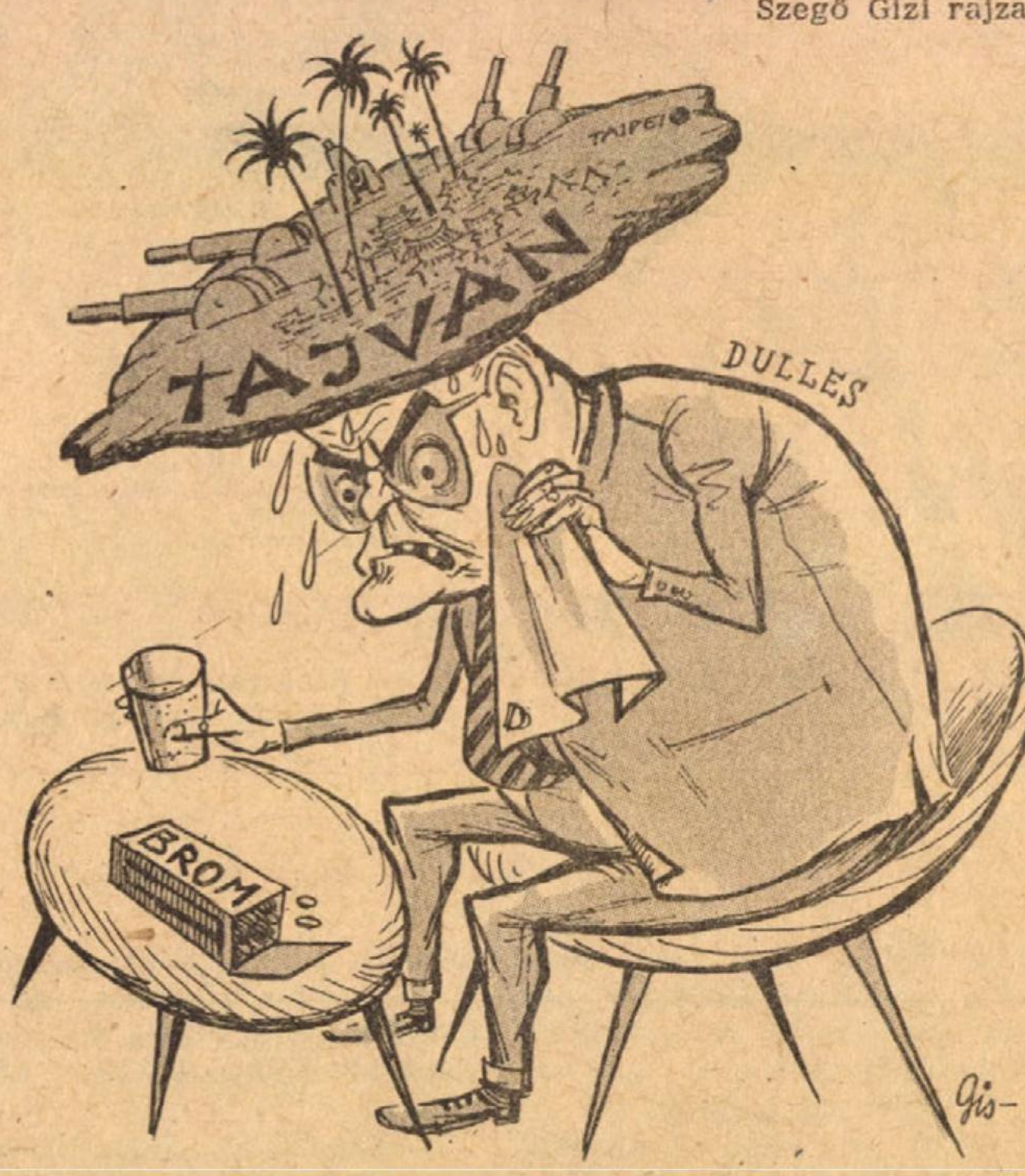
Föld!!!

Kaján Tibor rajza

Akinek „Tajvan” a fején

Szegő Gizi rajza

A házasságok az égben köttetnek

A világsajtó furcsaság-rovataiban szerepelt már vízalatti, görkorcsolyás, kerékpáros stb. esküvő. Most Rómában egy ejtőernyős esküvőt rendeztek, Alberto du Christoforo és arája, Bianca Cappone között. A vőlegény ejtőernyős katona volt, s ez adta neki az ötletet ahhoz, hogy ejtőernyő segítségével vezesse oltárhoz menyasszonyát. A jegyespár a vőlegény vezényszavára egyszerre ugrott ki a repülőgépből, a többi esküvői gépből ugrottak ki a tanúk és a meghívott vendégek. Lino Basso tisztelendő úr, egykori ejtőernyős káplán már előzőleg kiugrott a gépből, hogy a szertartást előkészítse. Az esküvő után Christoforné elmondotta, hogy egy kissé ideges volt, mert ez volt élete első ejtőernyős ugrása.

Mit meg nem tesz egy szegény lány ahhoz, hogy férjhez mehessen!

A rövid élet titka

Az amerikai biztosító társaságok lapja riasztó adatokat közöl arról, hogy a kövér emberek mennyivel rövidebb ideig élnek, mint a soványak. A normális ember súlya annyi kiló, ahány centivel magasabb az illető egy méternél. A statisztika szerint minden egyes többletkiló 2 százalékkal csökkenti az egyén élettartamát.

A lap legközelebbi száma tárgyilagosan közzétett egy levelet, amelynek írója érdekes kérdést vetett fel:

„Mivel 170 centiméter magas vagyok és 120 kiló, vagyis ötven kilóval több, mint a megengedett, 100 százalékkal rövidült meg életem, vagyis arra kérem önöket, hogy postafordultával küldjék el a halotti bizonylatomat, és ígérem: senkinek sem fogom elmondani, hogy a legjobb egészségnek örvendek.”

Gépesített italbolt

Réber László rajza

JORDÁNIÁBAN IS KÖVETELIK AZ AMERIKAI CSAPATOK KIVONÁSÁT

Szegő Gizi rajza

– Úgy látszik, magát sem nézték háremhölgynek, Jenkins őrmester! . . .

NEHÉZ VEVŐ

Pusztai Pál rajza

– Bocsánat, kisasszony, több ruhánk nincs . . . Egyébként is én már az éjjeli őr vagyok.

Ketten beszélnek

— Nem volna szíves nekem egy közhelyet mondani?

— Miért gyűjti maga a közhelyeket?

— Tudja, vállaltam egy rovatot a „Családi Hetilap"-nál. Lelki problémákra válaszolok. Tanácsokat adok reménytelen szerelmeseknek, elhagyott asszonyoknak, csalódott férfiaknak. Hetenként kétszáz közhelyet fogyasztok. Egyedül nem győzöm. Nincs valami lelki problémája? Mert ha van, én szívesen megoldom!

— Futja a közhely-készletéből?

— A barátaimtól nem sajnálom.

— Csakugyan megtenné?

— Igen. Parancsoljon. Halljuk. Mi a baj?

— A nagyobbik fiam huligán lett. Mit tegyek?

— Próbáljon a lelkére beszélni. Szeretettel sok mindent el lehet érni. Meglátja, a fia idővel észre fog térni.

— Látja, ez jól esett. Van hát remény?

— Igen. Higgye el, a reményt sohasem szabad feladni.

— Nahát! Erre még sohasem gondoltam! De volna még egy problémánk a családban. Adna még tanácsot?

— Szívesen. Halljuk.

— A sógornőm huszonhét éve élt boldog házasságban a férjével. Két szép gyermekük is van. És a sógornőm most beleszeretett egy nála öt évvel fiatalabb balösszekötőbe. Mit tegyen?

— Nagyon meg fogja bánni, ha egy fellobbanó érzés kedvéért elhagyja a családi otthont. Igyekezzék leküzdeni magában a szenvedélyt, meglátja, hogy idővel megnyugszik, s örülni fog, hogy nem hagyta el a megszokott fészket.

— Nagyon szépen köszönöm, még ma megtelefonálom neki.

— Szóra sem érdemes. De most már megyek, mert ma még kilencvennyolc levélre kell válaszolnom. Vigasztalan aggszüzeknek, gyógyíthatatlan betegeknek, gyűlölködő házastársaknak, vívódó bakfisoknak. Rengeteg a dolgom!

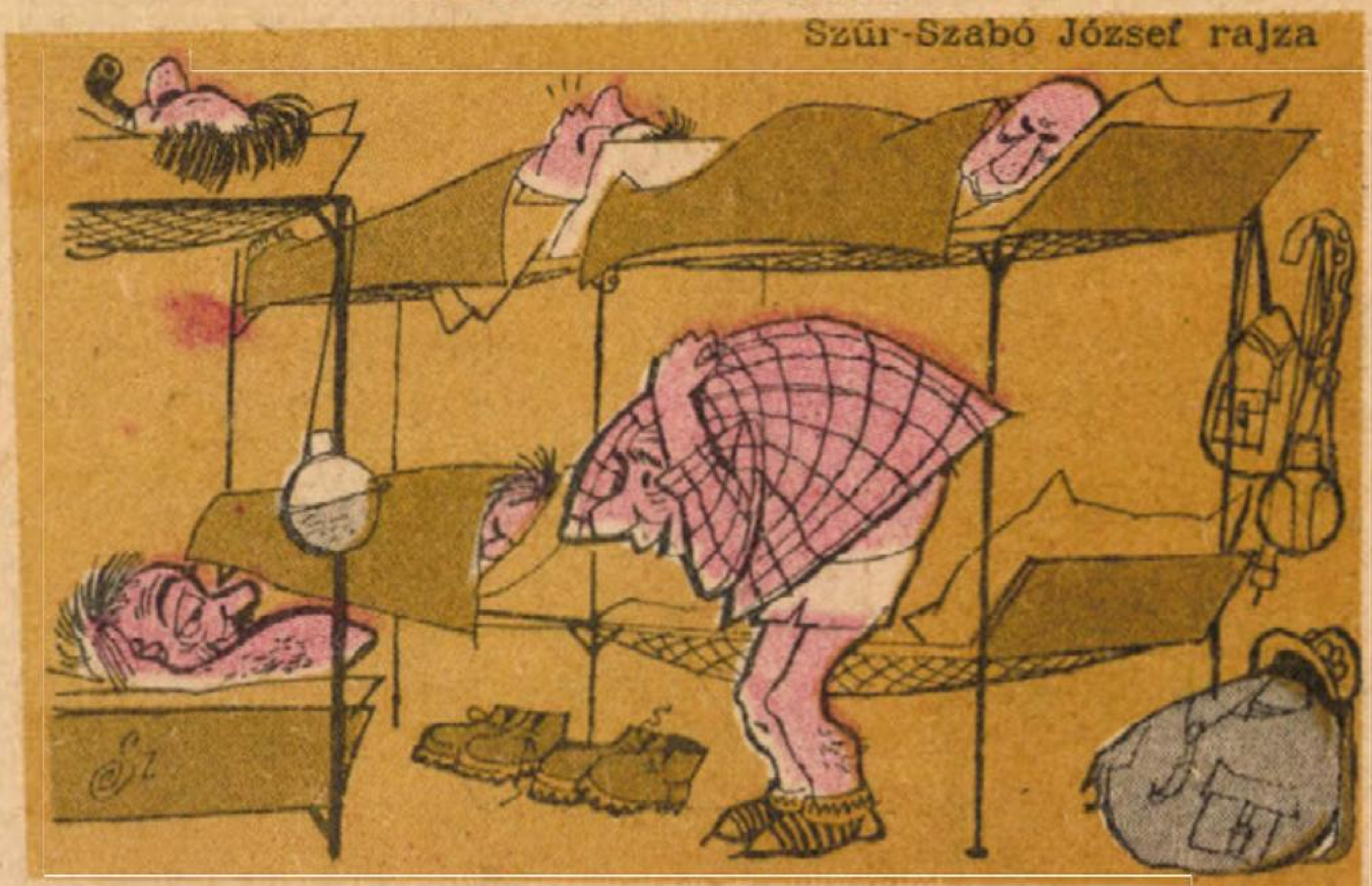
— Képzelem. De az bizonyos, hogy érdekes hivatást választott magának. Hogy jutott eszébe?

— Tulajdonképpen az élet kényszerített rá. Eredetileg nem a rossz házasságokat akartam rendbehozni, hanem a rossz vízcsapokat. De kiderült, hogy ahhoz képesítés kell. A viszontlátásra!

Tabi László

Menedékházban

Szür-Szabó József rajza

– Tudja, mit szeretek a turistáskodásban? A magányt!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.